

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
117**

ŠEJN

**CENA
2400 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

LOV NA LEDVIL DŽEKA

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

SEJN

BROJ 117

DŽEK SLEJD

**LOV NA
LEDVIL DŽEKA**

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 117

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

HUNTING LEDVIL JACK

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Valerija ŠREDER

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Edit AMBRUŠ LEPHAFT

Iren GALAMBOŠ

Štampa: 1. II 1989.

Tržište: 16. II 1989.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — HUNTING LEDVIL JACK.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089

„Forum” Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Šejn”

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Šejn je imao utisak da će mu oči eksplodirati u očnim dupljama. Krv koja mu se niz vrat slivala iz rane iznad slepoočnice sakupljala se povrhu grubo ispletenog debelog konopca, koji ga je svezan oko vrata ostavljao gotovo bez vazduha. Hteo je nešto da kaže, ali je preko sasušanih usana uspeo da prevale tek nekoliko nerazgovetnih reči. Krajičkom oka je ugledao pravog diva od čoveka u ogrtaču od bizonovog krzna, koji je drugi kraj konopca prebacivao preko podebele grane bukvinog stabla.

Šejn je stajao u uzengijama da ga konopac ne bi zadavio.

Zatim se div u krznenom ogrtaču lagano okrenuo prema njemu. Njegovo široko, bradato lice nalikovalo je sa svim onim silnim brazgotinama više na mesečevu površinu nego na lice ljudskog bića. Sitne svetloplave oči gotovo da se i nisu videle između mnogobrojnih bora i oteklih kapaka. Obrve su mu bile bele kao sneg, dok su mu nos i obrazi bili prošarani mnoštvom loše zaraslih ožiljaka. Između njegovih debelih usana nazirali su se požuteli ostaci izlomljenih zuba.

Šejn se još više uspravio u sedlu tako da je na trenutak došao do nešto malo više vazduha.

— Što mu gromova, pa ti zaista činiš veliku grešku, čoveče! — prostenjao je on. — Ja zaista nisam ubio šerifa! Pa on je ležao već ovde kada sam naišao. Jedina greška koju sam možda načinio bila je što sam hteo da saznam ko je pre nego što bi njegovo telo poneo sa sobom za Kor de Alen.

Ove poslednje Šejnove reči bile su, međutim, najobičnija laž. Istina on nije bio taj koji je šerifu prosvirao mozak, ali nije ni imao nameru da ga prebaci do Kor de Alena.

Bradati div ga je na kratko prostrelio svojim sitnim svetlim očima. Na njegovom surovom licu nije, međutim, bilo nikakvih tragova koji bi Šejnu govorili šta je u tom trenutku mislio.

Šejn je ponovo osetio snažno pulsiranje krvi u slepoočnicama. Proklinjao je samog sebe što nije bio oprezniji i što je nepromišljena prišao čoveku koji je raširenih ruku i sa ranom među očima ležao u dubokom snegu.

— Ti si ga opljačkao — 'procedio je div glasom koji je nalikovao brundanju ogromnog grizlija.

— Jedino što sam hteo da saznam bilo je koga imam pred sobom — odvratio je Šejn.

Misli mu ponovo odlutaše do trenutka, kada je pre otprilike jednog časa otkrio beživotno telo u snegu. Gust sneg koji je

tada polako prestajao da pada gotovo je u potpunosti bio prekrrio neznanca tako da je malo nedostajalo pa da ga Šejn uopšte i ne primeti. Pažnju mu je privukla već ukočena ruka koja je virila iz snega tako da je sjahao sa konja i počeo da otkopava mrtvaca. Sudeći po stepenu ukočenosti njegovog tela Šejn je sa ne malim čuđenjem ustanovio da je ubijen nedavno. Nije međutim, bilo nikakvih tragova koji bi mogli da mu kažu šta se u stvari odigralo pošto ih je gusti sneg već odavno bio prekrrio.

Vođen znatiželjom da ustanovi koga ima pred sobom, Šejn je pretražio džepove debele krznene jakne koju je nepoznati imao na sebi. U jednom od njih je otkrio novčanik u kome se nalazila metalna zvezda sa ugraviranim natpisom „US maršal”. Osim toga je u novčaniku otkrio još i telegram koji je bio upućen čoveku po imenu Bert Everli, koji je živio u Pokatelju, država Ajdaho. Njegov sadržaj je bio više nego kratak: „**L. Dž. u Kor de Alenu. K. D.**”.

A onda je Šejn načinio presudnu grešku pripisujući uznemirenost svog konja prisustvu mrtvog čoveka. Kada je koji trenutak kasnije krajičkom oka ugledao pokret u snegu za sve je bilo već i suviše kasno. Pokušao je još da se munjevito okrene i da potegne svoj „remington”, no u tome ga je sprečio strahovit udarac koji je osetio na svojoj levoj slepoočnici i koji mu je odmah pomutio svest.

Došao je sebi tek kada je debela omča oko vrata počela da ga ostavlja bez vazduha.

Bradati div u ogrtaču od bizonovog krzna mu je bio svezao ruke na leđima nakon čega ga je podigao u sedlo. Drugi kraj konopca je prebacio preko grane mlade bukve nakon čega ga je svezao za njeno deblo.

Sitne, svetloplave oči bradate spodobе su i dalje sumnjičavo promatrale Šejna. Njegovo oklevanje je Šejnu ulivalo barm neku nadu da bi iz svega ovoga možda mogao da izvuče živu glavu.

— Pogledaj samo moje tragove, čoveče! — prostenjao je on. — Po njima možeš da vidiš da sam stigao tek pre nekoliko minuta kada je sneg već prestajao da pada. A šerif je sigurno već dva sata mrtav! I ne samo to, već je i ubijen revolverom sasvim drugog kalibra od mog „remingtona”.

— Liv se odjednom sagnuo da bi mu se samo koji tren kasnije u rukama našao šerifov ogromni službeni „kolt”. Nakon što je proverio njegov doboš bradati div se ponovo zagledao u Šejna i tiho procedio — Jedna čaura je prazna, mister. To znači da si ga ubio njegovom vlastitom pucaljkom!

— Ali zar ne vidiš da se tu mnogo toga ne slaže! — dreknuo je Šejn očajnički, iako je bio svestan da od toga neće imati neke koristi, pošto je ova spodoba pred njim očigledno bila jedna od onih ljudi koji nisu tako lako odustajali od onoga što su naumili.

Ne odgovorivši mu, div je načinio nekoliko koraka kroz duboki sneg.

Šejn je pokušao da okrene glavu prema njemu no, morao je od toga odmah da odustane pošto mu je omča pri tome gotovo zdrobila grkljan.

Bradati div je za to vreme mirno stajao iza Šejnovog konja. Samo koji trenutak kasnije laganim pokretom je podigao svoju desnicu u kojoj je i dalje držao šerifov vojnički „kolt“.

Kada je primetio da mu se ruka spušta na leđa konja, Šejn je sklopio oči dok mu se čitavo telo nekako neprirodno zgrčilo.

II

Još pre nego što je konj potrčao, Šejn je osetio da je nešto udarilo u konopac.

Zatim je pastuv prodorno zanjistao nakon čega se propeo i pojurio napred. Kroz pulsiranje krvi u svojim ušima Šejn je odjednom začuo nešto što je nalikovalo detonaciji puščanog hica.

Konopac se odjednom stegao oko njegovog vrata povlačeći ga unazad da bi, međutim, samo koji delić sekunde kasnije njegovu telo poput klatna na satu poletelo ponovo unapred. Pošto su mu ruke bile svezane na leđima nije uspeo da se zadrži tako da je licem snažno tresnuo o vrt kanja. Preplašena životinja poče kao pomahnitala da se okreće. Osetivši da neće još dugo moći da se održi u sedlu Šejn je instinktivno izvukao noge iz uzengija da bi se već u sledećem trenutku našao u dubokom snegu. Oko vrata je i dalje osećao grebanje debele, grubo ispletene omče.

Usta su mu bila puna snega koji je teško dahćući ispljunuo nakon čega se najpre lagano podigao na kolena da bi se odmah zatim i potpuno uspravio.

Širom iskolačenih očiju Šejn je zurio u prizor pred sobom. Na samo tri-četiri koraka od njega stajao je bradati div u krznenom ogrtaču. U rukama je i dalje držao šerifov vojnički „kolt“ no njegova cev ovoga puta nije bila uperena u Šejna.

Odnekud se začulo tiho frktanje nečijeg konja. Trenutak kasnije ugledao je jahača koji im se lagano približavao.

Sedeo je blago povijen u sedlu svog snežnobelog ponija koji je jedino na sapima imao nekoliko tamnih mrlja. Njegov već uveliko izlizani šešir je bio obmotan vunanim šatom koji je nepoznati bio sebi svezao ispod brade. Gotovo celo njegovo telo prekrivala je dugačka kožna jakna postavljena debelim krznom.

Na samo nekoliko koraka od bradatog diva nepoznati je zaustavio svog ponija.

Sada je Šejn mogao da vidi i njegovo lice. Bilo je tamno poput lica Indijanaca. Njegove krupne tamne oči su ga podozriivo odmerile pre nego što ih je usmerio prema bradatom divu.

— Sve mi se čini da opet izigravaš usamljenog osvetnika, Svede — promrmljao je on besprekornim engleskim jezikom

uperivši cev „vinčesterke” prema prekinutom konopcu čiji je jedan kraj i dalje visio prebačen preko grane.

— Sejdz, ova protuva je prosvirala lobanju onom jadniku tamo — odvratio je div svojim dubokim glasom. — Zatekao sam ga kako mu pretura džepove.

Šejn je hteo nešto da kaže, da mu protivreči, ali su mu reči zastajale u grlu. Tek tada je valjda postao svestan nesnosnih bolova, koje je osećao na svom vratu.

Tamnoputi jahač odjednom kliznu iz sedla svog ponija. Odmah zatim se čutke uputio prema mestu na kom je mrtvač ležao u snegu.

Šejnu naravno nije promaklo da se odjednom stresao nakon čega se ponovo lagano okrenuo prema njemu.

— Izgleda da sam se ipak nepotrebno umešao, zar ne Svede? — procedio je on dok su mu oči ljutito sevale.

*

Šejn je odjednom postao svestan da mu je sneg u koji je maločas bio pao, pokvasio a samim time i olabuvio konopce, kojima su mu na leđima bile svezane ruke. Još malo ih je istekao nakon čega je uspeo da oslobodi levu ruku. I dalje se, međutim, pretvarao kao da su mu ruke svezane, spreman da se u svakom trenutku brani ukoliko bi ova bradata nakaza još jednom pokušala da mu namakne omču oko vrata.

— Ja ga nisam ubio — uspeo je Šejn teškom mukom da izusti. — I svako ko ima oči i barem malo mozga u glavi može to da vidi.

— Dobro, ali zar te Galager nije iznenadio u trenutku kada si pljačkao mrtvacu? Dobro razmisli pre nego što mi bilo šta odgovoriš, mister, pošto znam da Sved Galager nije lažov.

— Tačno je da me je iznenadio. Ali ga nisam pljačkao već sam jedino hteo da saznam ko je — odvratio je Šejn.

— I? Jesi li saznao?

Šejn samo slegnu ramenima, nakon čega se laganim korakom kroz dubok sneg uputio prema mestu na kom je ležalo šerifovo beživotno telo. Nakon što se na mestu na kom ga je bradati div zatekao kratko osvrnuo oko sebe ugledao je najpre novčanik na čijoj se unutrašnjoj strani nalazila metalna zvezda, a odmah zatim i telegram koji mu je tom prilikom bio ispao iz ruku i čiji je jedan kraj samo još virio iz snega. Dok se saginjao da podigne novčanik Šejn je neprimetno nagazio telegram tako da je u potpunosti nestao u dubokom snegu. Odmah zatim je pružio novčanik tamnoputom čoveku koji, kao da ni najmanje nije bio iznenađen što Šejnu ruke više nisu svezane.

— Jedino što sam mogao da saznam jeste da je čovek bio federalni šerif Sjedinjenih Država — rekao je Šejn. — A sada pogledajte okolne tragove pa će vam mnogo toga postati jasnije. Dolazio sam iz pravca juga u trenutku kada je sneg gotovo potpuno bio prestao da pada tako da su tragovi jasno uočljivi. Da

nisam sasvim slučajno video njegovu ruku kako viri iz snega sigurno bih prošao pored njega.

Tamnoputi ga je za to vreme podozrivo promatrao svojim tamnim prodornim očima.

— A ko si ti? — upitao je on.

— Zovem se Šejn.

— Šta si hteo u Kor de Alenu?

— Da budem jedan od prvih koji će se tamo naći kada na proleće sneg bude počeo da se topi — odvratio je Šejn glasno se naceriš. — Zlato koje je u ovim krajevima pronađeno izazvalo je sve do Denvera mnogo uzbuđenja, tako da sam i ja rešio da ovde okušam svoju sreću.

Tamnoputi se na trenutak zagledao u bradatog diva da bi odmah zatim rukom posegao za već izlizanom drvenom drškom Šejnovog „remingtona” koji je Sved Galager sebi bio zadenuo za opasač koji je pridržavao njegov krzneni ogrtač.

— Ovim? — upitao je on pruživši Šejnu „remington” okrenut drškom prema napred.

Šejn je na trenutak zastao pomalo iznenađen ovakvim njegovim potezom no onda je šćepao revolver i strpao ga nazad u futrolu.

— Ujedam jedino kada me neko očepi — odvratio je Šejn ledenim glasom.

— A šta je onda sa Svedom Galagerom?

Šejn je najpre opipao vrat koji ga je i dalje pekao i boleo da da bi na kraju ipak pomirljivim glasom odgovorio:

* — Mislim da ću morati da prihvatim njegovo objašnjenje da me je smatrao ubicom i da je zato ovako postupio. — A onda je zagledavši se u bradatog diva još dodao: — Međutim, to još uvek ne znači da ubuduće ne bi trebalo da me se kloniš, Galageru.

Na ožiljcima izbrazdanom divovom licu nije začudo zaigrao niti jedan jedini mišić.

— Sada se popni u sedlo i produži dalje, Šejne — rekao je tamnoputi.

Nenaviknut da mu bilo ko naređuje, Šejn ga je samo mrko pogledao.

— Sve mi se čini da mi ti još uvek nisi rekao ko si.

— Sejdž Milam — odvratio je tamnoputi dok mu je na usnama zatitrao jedva primetan osmeh. — A da ne bi postavljao glupa pitanja odmah ću ti reći da sam polukrvni Indijanac, odnosno da mi je majka poticala iz plemena Kreja.

— To su stvari koje me se uopšte ne tiču, Milame — odvratio je Šejn slegnuvši ramenima. Nakon toga je glavom pokazao prema mrtvom šerifu i upitao: — Šta ćete sa njim uraditi?

— Odnećemo ga u Kor de Alen. Savetujem ti da se tada ni u šta ne mešaš inače bi lako moglo da se desi da jednog dana ipak završiš na vešalima kao njegov ubica.

Šejnu nije promakao preteći prizvuk u njegovom glasu. Tek tada je osetio da mu se omča i dalje nalazila oko vrata. Nakon

što ju je olabavio i svukao preko glave podigao je svoj „stetson” i nabio ga na kosu vlažnu od snega.

Ne obazirući se više na Sveda Galagera i Sejdža Milama Šejn je uzjahao konja i napustio mesto na kom je malo nedostajalo pa da izgubi glavu.

III

Dok se polako udaljavao Šejn je na svojim leđima osećao njihove prodorne poglede.

Ubrzo je nestao u obližnjem šumarku kroz koji je vodio uski puteljak. Jahao je još izvesno vreme dok nije bio potpuno siguran da Galager i Milam ne mogu da ga vide. Zaustavio je konja i peške pošao nazad.

Kada je stigao do ruba šumarka ugledao je bradatog Galagera, koji je u tom trenutku prebacivao šerifovo telo preko svog konja. Sejdž Milam se za to vreme neprekidno osvrtao oko sebe ne bi li otkrio bilo šta što mu je do tada promaklo.

Šejn se pitao da li je u međuvremenu možda uspeo da pronađe telegram koji je bio ispao iz šerifovog novčanika.

Nakon što se Galager smestio u sedlo i polukrvni Indijanac je uzjahao svog ponija. Samo koji trenutak kasnije obojica su se kroz dubok sneg uputili za Šejnovim tragovima. To je za Šejna bio znak da se užurbano vrati do svog konja i da se što pre udalji sa mesta na kom su Galager i Milam svakog časa mogli da se pojave.

Usput je Šejn razmišljao o sadržaju telegrama koji je pronašao u šerifovom novčaniku. Sada je dakle bilo sigurno da nije jedino Sedma brigada tragala za Ledvilom Džekom.

Šejn je naime bio čvrsto uveren da se iza inicijala L. Dž. mogao kriti jedino Ledvil Džek.

L. Dž. u Kor de Alenu. K. D.

Stvar je dakle bila potpuno jasna osim potpisa na kraju.

Ko li je samo K. D., pitao se Šejn čvrsto rešen da to što pre otkrije.

Misli mu zatim odlutaše do Vila Greja koji je u Misuli bio čovek za vezu Sedme brigade. Šejn je bio van sebe od besa kada je saznao da je opet trebalo da preuzme zadatak na severu koji je bio okovan snegom i ledom. Hladnoće mu je odavno već bilo dosta, tako da je već duže vreme naprosto žudeo da na svojoj koži oseti toplinu sunčevih zraka.

Grej mu je, međutim, rekao da Sedmoj brigadi na žalost trenutno ne stoji nijedan drugi agent na raspolaganju, tako da je hteo to on ili ne morao da preuzme ovaj zadatak.

Mnogo podataka nije dobio osim da treba da pronađe čovekao po imenu Ledvil Džek Kaster.

Kaster je postao poznat u gradiću Ledvilu u državi Kolorado. Naravno ne po dobru, pošto je poput pauka u mreži sedeo i vukao konce dirigirajući pravom pravcatom armijom plaćenih ubica koji su ubistvima, učenama i pljačkama zaveli neku vrstu strahovlade u predelu prepunom rudnika zlata i srebra.

Ne samo što Šejn nije raspolagao nikakvim drugim informacijama već čak nije ni posedovao opis tog Ledvila Džeka Kastera.

To naravno nije bilo ni najmanje čudno ako se uzme u obzir da u Ledvilu Kastera niko nije video, čak ni ljudi koji su radili za njega. Svaja naređenja Kasterovi plaćenici su dobijali od njegovog najbližeg saradnika, koji je poginuo u pucnjavi kada su desetak šerifa Sjedinjenih Država pokušali da ga se domognu u njegovoj jazbini.

Tom prilikom se, međutim, pokazalo da je Ledvil Džek imao pravi njuh za opasne situacije ili je pak raspolagao informacijama koje su dopirale iz najviših krugova. Bilo kako bilo, od njega nije bilo ni traga ni glasa u trenutku kada su čuvari reda i zakona upali u njegovu kuću. Zajedno sa njim je nestalo i pravo bogatstvo koje je Ledvil Džek vremenom sakupio baveći se svojim prljavim poslovima.

Grozničava traganja koja su zatim usledila nisu dala nikakve rezultate, iako je praćeno bezbroj tragova i ispitivano isto toliko informacija.

Vili Grej je ispričao Šejnu da je u jednom trenutku čak trideset federalnih šerifa radilo na ovom zadatku ali i pored toga više nisu uspeali da mu uđu u trag.

Od tada je prošla čitavih godinu dana.

Pre tri nedelje izgledalo je kao da je nekome pošlo za rukom da ga pronađe.

Vili Grej nije Šejnu mogao da kaže od koga potiče informacija da se Ledvil Džek navodno krio negde na severu države Ajdaho u blizini gradića Spojkena. Činjenica da je prošle jeseni u planinskom masivu Kor de Alena pronađena veća količina zlata i srebra naterala je odgovorne u Sedmoj brigadi da poveruju da bi ova informacija mogla da bude istinita.

Da bi se to proverilo odlučeno je da se u taj kraj pošalje Šejn kao jedan od najboljih i najpouzdanijih agenata.

Sada se, međutim, ispostavilo da ipak nije jedino Sedma brigada raspolagala ovom poverljivom informacijom. Ili se možda radilo o pukoj slučajnosti da je federalni šerif Bert Everli dobio onaj telegram?

Šejn se pitao da li je u Kor de Alenu zaista postojao čovek koji je znao ko je u stvari Ledvil Džek.

Iako Šejn nije uspeo da pročitao gde je telegram predat nešto mu je govorilo da se taj tajanstveni K. D. nalazio upravo u Kor de Alenu. Ukoliko je njegova pretpostavka bila tačna tada sigurno neće biti teško da ga pronađe.

Postojalo je, međutim, još jedno pitanje koje je u tim trenucima mučilo Šejna, a to je bilo kakvu su ulogu u gradu igrali bradati Sved Galager i polukrvni Indijanac Sejdž Milam

Možda će odgovor na to pitanje dobiti kada u Kor de Alenu porazgovara sa šerifom koji će ga kao pridošlicu sigurno potražiti čim Galager i Milam stignu u grad sa Everlijevim telom.

Nepuna dva sata kasnije Šejn je pred sobom ugledao krovove gradića Kor de Alena.

Kor de Alen se nalazio na severnim padinama desetina milja dugačkog jezera čijom se obalom Šejn već duže vreme kretao. Beličasti dim je kuljao iz mnoštva dimnjaka ravno u bleštavo plavetnilo suncem obasjanog neba. Prizor koji je ugledao pred sobom, Šejna je ispunio neskrivenim čuđenjem pošto nije mogao ni u snu da pomisli da se gradić poslednjih godina ovoliko razvio. Između mnoštva novosagrađenih kuća primetio je nekoliko podignutih šatora čiji će se broj sigurno strahovito brzo povećati čim grane proleće. Tada će se u Kor de Alen sa svih strana sigurno sjetiti mnogobrojni kopači zlata u nadi da će za sebe uspeti da prigrabe deo zlatnog kolača koji se krio u nedrima okolnih planina.

Što se Šejn više približavao gradu, sve je više uviđao da je u njemu postojalo samo nekoliko kuća koje su zavređivale da ih tim imenom nazivaju. Ostala zdanja su bila na brzinu sklepana od običnih dasaka kroz čije pukotine mora da je fijukao vetar, koji je ledio krv u žilama.

Na brežuljku u neposrednoj blizini grada nalazila se jedna jedina zgrada, koja je sa svoja dva sprata i malim prozorčićima izgledala isto onako privlačno kao i državni zatvor u Fort Vortu.

Na jedinoj ulici Kor de Alena vladala je i pored hladnog vremena neopisiva vreva.

Poslednje snežne padavine su prekrile krovove debelim nanosima snega tako da su na sve strane stanovnici Kor de Alena bili zaposleni time da ga počiste sa krovova da se usled tegeta njihovi bedni kućerci ne bi slušili kao kule od karata.

Šerifova kancelarija se nalazila u samom središtu grada omeđena berbernicom sa jedne i prodavnicom najrazličitije robe sa druge strane. Iznad ulaza u prodavnicu stajalo je crvenim slovima ispisano ime njenog vlasnika: Milt Hofman.

Kada je Šejn ulicom produžio dalje još u nekoliko navrata je naišao na to ime. Tom Miltu Hofmanu je ovde u Kor de Alenu pripadalo još nekoliko prodavnica i saluna, kao i najveća gradska štala za smeštaj i iznajmljivanje konja.

Na drugoj strani ulice nešto malo ukoso od Hofmanove štale Šejnu je za oko zapala zgrada ispred koje se nalazilo nastrešnica na kojoj su visile table sa natpisom „HOTEL”, a nešto dalje i „SALUN”.

Iste te natpise Šejn je ugledao i na ogromnim prozorskim oknima koja su krasila uredno okrečenu fasadu ove zgrade.

Pomalo začuđeno je konstatovao da hotel i salun nisu bili vlasništvo Milta Hofmana, već izvesnog F. Karlina čije se

ime sitnim slovima nalazilo ispisano ispod naziva „Vajt bafalo” kako su se i hotel i salun očigledno zvali.

Zaustavivši se ispred štale Šejn je sjahao i pošao prema njenoj širom otvorenoj kapiji. Na vratima ga je dočekaо neki sedokosi čovek koji ga je zamišljeno posmatrao. Već na prvi pogled je bilo jasno da mu se Šejnovo okrvavljeno lice ni najmanje nije dopadalo.

— Ima li kakvih problema, mister? — upitao je Šejn prijateljski se osmehnuvši.

Sedokosi samo odmahnu glavom.

— Ja ih nemam, ali bih zato rekao da ste ih vi ne tako davno imali više nego dovoljno.

— Ah, mislite na ovo ovde? — rekao je Šejn pri čemu je prstima prešao preko usirene krvi na svojoj slepoočnici. — To sam zaradio kada se moj konj okliznuo pri čemu me je zbacio. Nije to ništa strašno, ali bih ipak otišao do Doka, ako ga ovde uopšte imate.

Ne pokazujući ničim da li je poverovao u ovu priču ili ne starac je samo glavom pokazao dole niz ulicu i promrmljao:

— Poslednja kuća sa desne strane.

— Koliko tražite za smeštaj i ishranu konja? — upitao je Šejn.

— Sve zavisi od toga koliko nameravate da ostanete.

— Pa barem dok sneg ne počne da kopni — odvratio je Šejn.

— U tom slučaju trideset dolara mesečno — promrmljao je starac.

— Hej, pa nisam rekao da nameravam da otkupim celu štalu — procedio je Šejn namrštivši se.

Starac samo slegnu ramenima.

— To su mister Hofmanove cene. Ako vam ne odgovaraju tada ćete morati da sagradite nešto što liči na štalu i da sami hranite konja. No, odmah vas upozoravam da ćete teško dolaziti do hrane.

— Nju verovatno poseduje jedino mister Hofman, za ne?

— Zaista brzo kapiратe, mister — odvratio je starac klimnuvši glavom.

Svestan da ne bi imalo nikakve svrhe da pokuša da se cenjka, Šejn je iz džepa izvukao svežanj novčanica sa kog je odbrojao trideset dolara i tutnuo ih starcu u šake. Nakon što je ćutke skinuo sa sedla svoje ćebe, bisage, kao i futroлу sa „vinčesterkom”, Šejn je izašao na ulicu i uputio se prema hotelu.

IV

Pred ulazom u hotel zastao je ispod nastrešnice i obodom „stetsona” počeo da čisti sneg sa nogavica, kao i sa svoje kari-rane zimske jakne, koju je kupio još u Misuli. Bisage i smotane

ćebe je držao prebačene preko ramena dok mu se futrola sa „vinčesterkom” nalazila ispod leve miške.

Nakon što je koliko-toliko uklonio ostatke snega sa svoje odeće Šejn je slobodnom desnom rukom otvorio vrata hotela.

Nekoliko malih metalnih zvončića zazvoniše iznad njegove glave. Ogromni ulazni hol u kome se odmah zatim našao bio je potpuno prazan kao uostalom i prostor iza male recepcije u samom dnu hola.

Koji trenutak kasnije Šejn je na stepeništu desno od sebe začuo nečije korake. Kada je okrenuo glavu u tom pravcu prvo što je ugledao bili su skladno oblikovani ženski listovi ispod široke suknje, čiji su rub podizale dve negovane ruke.

Kad je ugledao i ostatak ženine figure, Šejnu je na trenutak zastao dah.

Imala je bujne grudi koje je samo još više naglašavao izrez na njenoj tamnozelenoj haljini. Lepota njenog lica nije ni u čemu zaostajala za atraktivnošću njenog izazovnog tela.

Nakon što je užurbanim korakom prišla recepciji, žena ga je svojim zvonkim glasom vragolasto upitala:

— Jeste li se dovoljno nagledali?

Ove njene reči naterale su Šejna da se blago nasmeši. Pred sobom je dakle opet imao onaj tip žene koja je svesno otkrivala svoje čari da bi se zatim pretvarala da je iznenađena što muškarci pažljivo posmatraju ono što im se tako otvoreno nudi.

— Hotel mi izgleda sasvim u redu, madam — odvratio je on napokon. — Nadam se jedino da neću morati da platim više nego što sam platio za svog konja.

Njeno ljupko lice se iskrivilo u jedva primetnu grimasu.

— Trenutno možete da dobijete sobu po ceni od jednog dolara na dan. Međutim, to se od danas do sutra može promeniti.

— Potražnja dakle, diktira cenu — promrmljao je Šejn nacerivši se.

— Upravo tako. Kada se sneg otopi, u Kor de Alenu će vriti kao u košnici.

— Da, ali do tada ima još dosta vremena. I zato bih vam sada najranije platio za mesec dana unapred.

Žena je oklevala nekoliko sekundi da bi na kraju ipak klimnula glavom i rekla:

— U redu mister...

— Šejn — dodao je on. — Zar nemate knjigu gostiju?

— Zašto bih je imala kada imam dobro pamćenje — odvrtila je ona slegnuvši ramenima.

Nakon što je odbrojao trideset dolara žena je podigla pogled zagledavši se u njegovo usirenom krvlju prekriveno lice.

— To ne izgleda baš najbolje, mister Šejne.

— U pravu ste. I zato ću odmah otići do Doka ako pozovete nekoga da mi odnese stvari gore u sobu. Dok budem kod njega mogli biste i da mi pripremite kupatilo pa da posle napornog putovanja barem donekle povratim ljudski izgled.

Ona klimnu glavom.

— Kada napunjena vreloom vodom će vas čekati za pola sata, mister Sejne.

Nakon što se spustio svoje stvari na pult recepcije Šejn se okrenuo i pošao prema vratima. Kada se već bio uhvatio za kva-ku Šejn se osvrnuo i upitao:

— Kako to da i hotel ne pripada mister Hofmanu koji je očigledno vlasnik gotovo svih radnji u gradu?

Ženino lice se odjednom smračilo nakon čega je ledenim glasom odgovorila:

— Ne verujem da vas se to tiče, mister. Ili vas je možda Milt Hofman unajmio da dođete u Kor de Alen?

Ovo njeno pitanje ostalo je međutim bez odgovora pošto je Šejn u tom trenutku već bio izašao na ulicu gde je zatekao prizor koji ga nije baš naročito obradovao iako je u krajnjoj liniji sa njim morao da računa. Radilo se o tome da su se u tom času, istina još dosta udaljeni, pojavili Sved Galager i Sejdz Milam.

Ono što je Šejnu odmah zapalo za oko bilo je da Galager više nije ispred sebe na sedlu nosio telo ubijenog federalnog šerifa. Obojica su ubrzo zatim na svojim konjima mirno prošli pored šerifove kancelarije uputivši se ravno prema Šejnu.

Šejn međutim nije bio baš raspoložen da ponovo sa njima razgovara tako da je jednostavno krenuo ulicom u suprotnom pravcu sve dok nije stigao do poslednje kuće sa desne strane.

Kratko se osvrnuvši primetio je da su Galager i Milam sveli svoje konje ispred „Vajt bafala” saluna nakon čega su laganim korakom ušli unutra.

Šejn pokuca na vrata pored kojih se nalazila drvena tabla sa ispisanim slovima od kojih je barem polovina bila prekrivena snegom koji je vetar bio naneo. Kada ga je rukom očistio ugledao je natpis „D. M. Terens K. Karlin”.

Pomalo iznenađen onim što je pročitao instinktivno je okrenuo glavu u pravcu „Vajt bafala” na čijim se staklenim oknima takođe naišao na ime Karlin.

Istog trenutka su se vrata širom otvorila i na njima se pojavio omanji snažni muškarac koji je svojim pomalo staklastim pogledom posmatrao Šejnovo okrvavljeno lice. Odmah zatim pogled mu se spustio na dršku Šejnovog „remingtona” koja je virila ispod njegove zadignute karirane jakne.

— I vi radite za Hofmana, zar ne? — procedio je on.

Primitivši da se čovek spremao da mu ponovo zalupi vrata pred nosom, Šejn je munjevitio poturio nogu između vrata i dovratka da bi odmah zatim dobro podnapitog Doka ugurao u hodnik njegove kuće

Ispostavilo se da je Dok Terens K. Karlin bio izuzetno hrabar čovek koga nije mogao da zastraši čak ni „remington” koji

je Šejn potegao u nameri da ga barem koliko toliko smiri. Međutim, u tome je uspeo tek kada je već pomalo iznerviran uzviknuo: — Sto mu gromova, pa shvatite već jednom da ne radim za Milta Hofmana!

Nakon ovih reči Karlin je na trenutak zastao kao ukopan zagledavši se u Šejnove zenice kao da je u njima mogao da pročita da li čovek pred njim govori istinu ili ne. Na kraju je ipak samo klimnuo glavom i rekao:

— U redu, podite sa mnom.

Dok je dugim hodnikom pratio Doka Karlina prema prostori u kojoj se nalazila njegova ordinacija, Šejn je jasno osetio zadah viskija koji se svuda naokolo širio tako da se u jednom trenutku čak i zapitao da li uopšte da mu dozvoli da se pozabavi njegovim ranama.

Tu dilemu je razrešio sam Dok Karlin koji ga je u ordinaciji jednostavno gurnuo na stolicu i tihim, ali odlučnim glasom promrmljao: — Hajde, skinite jaknu!

Dok je Šejn svlačio svoju još uvek vlažnu jaknu, Karlin je pripremio sve što je smatrao neopohdnim tako da je komadom vate koju je prethodno zamočio u neku tečnost, odmah počeo da briše krv sa Šejnovog lica.

Šejn se stresao kao gromom ošinit kada se Karlin približio rani na slepoočnici.

— Pobogu, ne mrdajte! — dreknuo je Karlin osornim glasom.

Primitivši da se Karlin u sledećem trenutku mašio za tanku krivu iglu kroz čiju je ušicu provukao podeblji konac, Šejn je samo širokim iskolačio oči i upitao:

— Zar baš morate to da radite?

— Da, ako ne želite da još duže vreme živite sa otvorenom ranom, koja svakog časa može da se inficira.

Stisnutih zuba Šejn je ćutke izdržao ono što je zatim usledilo. Osećao je svaki ubod igle, no začudo bolovi nisu bili tako snažni kao što je to u početku očekivao. Na kraju je Karlin vatrom obrisao ono malo krvi što je preostalo, nakon čega mu je zavojem omotao glavu.

— I pazite da bar neko vreme ništa ne pritiska ranu — promrmljao je Karlin.

Svestan na šta je ličio sa zavojem preko cele glave, Šejn je razvukao usta u čudnu grimasu. Malo je nedostajalo pa da ga otera do đavola, ali na kraju ga je ipak upitao nešto sasvim drugo.

— Imate li vi neke veze sa vlasnikom „Vajt bafala”, Dok?

Karlin koji je prao ruke, odjednom zastade kao ukopan. Koji trenutak kasnije on se lagano okrenuo zagledavši se Šejnu ravno u oči.

— Dajte mi najpre deset dolara za ovo što sam učinio, a onda mi recite svoje ime. Da li ću vam odgovoriti na postavljeno pitanje, još uvek ne znam.

Nakon što mu je Šejn isplatio traženih deset dolara i nakon što mu je rekao svoje ime, Karlin je dodao:

— Jeste da izgledate kao pravi revolveraš, Šejne, ali vam je pogled ipak nekako otvoren i iskren. I zato mi recite šta vas je uopšte nagnalo da dođete u Kor de Alen?

— Hteo sam da budem prvi kada se na proleće obruši lavina na ove krajeve — odvratio je Šejn značajno se nacerivši. Izborano Karlinovo lice se odjednom ponovo smračilo.

— To prokletu zlato! — procedio je on promuklim glasom nakon čega je prišao ormariću koji je visio na zidu i iz njega izvadio bocu sa viskijem.

— Hoćete li i vi? — upitao je on tek nakon što je prvu čašu sebi sasuo u grlo.

Šejn međutim samo odmahnu glavom.

— Tom prokletom Grenvilu Kuperu bih još i danas najradije razbio tu njegovu smrdljivu lobanju — promrmlijao je Karlin. — Ali sve više sam uveren da će to vrlo brzo umesto mene učiniti neko drugi?

— Ko je taj Kuper?

— Čovek koji je u Čilako kanjonu pronašao zlato.

— Ali šta je u tome tako loše?

Karlin ga ljutito ošinu pogledom.

— Još pitate? Pa zar niste videli grad? Kor de Alen je bilo mirno, nekako usnulo mestašće, Šejne. Da nije bilo zlata, gradić bi za godinu dve, kada pruga stigne do Spokejna, doživeo miran i postepen napredak. Ovako je sve otišlo do đavola. Zlato je oduvek privlačilo ljude sa samog dna što mi ovde u početku niko nije verovao. Ali sada je dovoljno da se samo malo osvrnete po gradu pa da i vi kao i svi drugi vidite da sam bio u pravu. Taj prokleti Milt Hofman nije ni četiri meseca u gradu, a već je ruinirao najveći broj poslovnih ljudi koji su godinama mirno živeli u Kor de Alenu. O sredstvima kojima se pri tome služio da vam i ne govorim. Tako je jedan sam sebi prosvirao metak kroz glavu, dok je jedan drugi imao dovoljno hrabrosti pa da sa revolverom u rukama pođe do Hofmanove kuće. Tamo su ga Hofmanovi revolveraši međutim ubili kao besnog psa, nakon čega su svi ostali podvili rep i sada za mizernu platu rade za Milta Hofmana.

— A šta na sve to kaže Milt Hofman? — upitao je Šejn.

— To niko u gradu ne zna — procedio je Karlin glasom koji je podrhtavao od besa. — Ta protuva sedi u svojoj kući i ne promalja nos napolje. Ne samo što ga u gradu niko bliže ne poznaje, već mu do sada niko nije ni video lice. Ljudi su samo u nekoliko navrata primetili njegovu senku na prozoru njegove kuće.

— Kuće na padini u blizini grada?

— Da.

— A šta je sa „Vajt bafalom”? — upitao je Šejn. — Da li je F. Karlin vaš brat?

— Pa zar je niste videli? — odvratio je Dok nakon što je otpio dobar gutljaj iz flaše.

— Mislite na ženu u „Vajt bafalu“?

— Naravno. Njoj pripadaju i hotel i salun. Fej Karlin, ta prokleta drolja nije niko drugi nego moja kćerka.

Šejn je osetio da mu je odjednom zastala knedla u grlu. Bilo je potrebno da čovek bude zbog nečega strahovito ogorčen pa da kaže tako nešto za svoje vlastito dete.

— Rekli ste maločas da će Grenvilu Kuperu uskoro neko drugi smrskati lobanju. Ali zbog čega? — Šejn je skrenuo razgovor u sasvim drugom pravcu, pošto je smatrao da ga se lični sukob između Fej i njenog oca ni najmanje ne tiče.

— Pa zbog čega, šta mislite? Hofman je naravno bacio oko na njegovo nalazište za koje se za sada jedino zna da može da kolibi gore u brdima. Ali čim sneg počne da se topi siguran donese basnoslovnu dobit. Kuper je trenutno još siguran u svojoj sam da će Hofman narediti svojim ljudima da ga zajedno sa brvnarom dignu u vazduh.

— Šta na sve to kaže vaš šerif? Ili ga uopšte nemate?

— Kliford Dan? — Izgovarajući šerifovo ime, Dok Karlin pomalo setno osmehnuc. — Dan je verovao da je dobar i pošten šerif sve dok mu pre dva meseca Voren Hog nije ispalio metak u koleno. Noga mu je od tada ukočena, a to što nije ostao bez nje, ima samo meni da zahvali. Zaista ne mogu da verujem da bi Kliford Dan bio spreman da još jednom potegne svoju pucaljku i da sa njom u rukama pođe protiv Milta Hofmana.

Kliford Dan — K. D.

Šerif Kliford Dan mora dakle da je bila osoba koja je poslala telegram Bertu Everliju. I ne samo to, već je Šejn bio potpuno siguran da se Dok Karlin grdno varao kada je posumnjao u šerifovu odvažnost.

Slegnuvši samo ramenima Šejn se podigao sa stolice. Nakon što je navukao jaknu, namestio je „stetson“ tako da mu ne pritiska ranu nakon čega je zahvalio Doku Karlinu što ga je na brzinu skrpio.

— Za to si dobro platio, momče — promrmaljao je Karlin, čije su oči odjednom prijateljski zasvetlucale.

Kada ga je ispratio do vrata svoje kuće, Karlin je na rastanku još dodao:

— Budi oprezan, momče. I ne veruj nikome u ovom prokletom gradu. Naročito ne Vorenu Hogu i onoj protuvi Lemu Hardiju kome se moja kćerka onako bestidno obesila oko vrata.

Šejn se zamišljeno zagledao u usled silnog alkohola prerano ostarelog čoveka pred sobom. Nešto duboko u njemu mu je govorilo da ga je Karlin prozreo. Jeste da nije mogao da zna zbog čega je došao u Kor de Alen, ali je starac instinktivno osećao da visoki stranac nije bio jedan od onih lešinara koji će čim sneg okopni krenuti u potragu za plenom.

— Mislim da u gradu niko nema razloga da me zbog bilo čega nagazi — odvratio je Šejn sa smeškom na licu.

— Budi i pored toga oprezan, momče. I zovi me slobodno Terens, kao što to čine svi moji prijatelji. Ako budeš imao bilo kakvih briga sa njima, mozes uvek da dođeš do mene.

V.

Činjenica da su se njihovi konji i dalje nalazili svezani ispred „Vajt bafala” Šejnu je govorila da su Galager i Milam još uvek bili u salunu. Na trenutak se dvoumio da li da uđe unutra i pokuša da sazna zašto njih dvojica nisu doneli šerifovo telo u Kor de Alen, no onda se setio da je pola sata već odavno bilo prošlo i da bi pripremljena voda u hotelu mogla da se ohladi.

Nalazio se već na samom ulazu u hotel kada mu je pažnju privukao čovek obučen u crno kožno odelo koji je u tom trenutku izlazio iz Hofmanove štale. Na glavi je nosio crni šešir sa ogromnim obodom koji mu je prekrivao gotovo čitavo lice. Ispod kratke kožne jakne virila je tamna drška revolvera. Po načinu na koji je momak nosio svoju pucaljku, Šejn je zaključio da bi on mogao da bude jedan od onih na koje ga je stari Dok Karlin upozoravao.

Na trenutak je izgledalo da je i momak krenuo u hotel no onda je ipak samo prošao pored Šejna uputivši se prema salunu. Kroz poluotvorena vrata saluna Šejn je krajičkom oka uspeo da vidi da su se Sejdž Milam i Sved Galager odmah podigli sa svojih stolica i da su se smrknuta lica uputili prema vitkom, elegantno obučenom momku.

Ne razmišljajući mnogo, Šejn je užurbanim korakom prevalio tih nekoliko koraka da saluna. Odjednom mu se kupanje u vreloj vodi učinilo daleko manje privlačnom od činjenice da sazna šta će se u salunu dogoditi.

Našavši se u salunu, Šejn je video da je revolveraš mirno prošao pored Milama i Galagera i da se na nekih pet-šest koraka od njih smestio za šank.

To isto učinio je Šejn samo što se on i dalje nalazio iza Milamovih i Galagerovih leđa.

— Bilo bi pametnije da sklonite svoje konje na neko toplije mesto — promrmľjao je revolveraš zagledavši se u Milama i Galagera. — U protivnom bi lako mogli da dobiju upalu pluća.

— Ti bolje pazi da ne dobiješ nešto drugo, Hog — prosiĳtao je bradati Sved Galager koji je svoj kratki lovački karabin držao na šanku. Izgledalo je da osim njega nema nikakvog oružja.

— Da nisi možda mislio da sa tom igračkom okušaš svoju sreću, Svede? — upitao je Hog podrugljivim glasom.

— A kako bi bilo da upotrebimo gole pesnice? — odvratio je Galager.

Revolveraš sa ciničnim osmehom na licu odlučno odmahnu glavom.

— Znaš i sam da ti ne bih dozvolio da mi se približiš na manje od tri koraka, a da ti prethodno ne prosviram lobanju.

Sejdz Milam je za to vreme samo ćutke posmatrao šta se događa.

Napetost koja je sve više rasla, odjednom je prekinula škri-pa vrata koja su se otvorila iza barmenovih leđa. Šejn je bio ne malo iznenađen kada je na njima ugledao Fej Karlin koja je sudeći po izrazu lica, očigledno odmah shvatila ozbiljnost situacije.

— Gde ste bili jutros, Hog? — upitao je Sejdz Milam.

U salunu odjednom nastade opšti tajac.

— Zaista ne znam šta se to tebe tiče — odvratio je Hog. — Ili te je možda Dan poslao da me to pitaš pošto se sam ne usuđuje?

— Sejdz, ostavite Hoga na miru — umešala se Fej Karlin.

— Sved i ja smo jutros naišli na telo čoveka koji je imao metak između očiju, Fej. A to je, ako se ne varam, Hogov način da razgovara sa ljudima. I zato neka mi kaže gde je jutros bio, pa ću ga onda ostaviti na miru.

— Bio sam u mister Hofmanovoj kući, Indijanče — odvratio je revolveraš pokušavajući na taj način da isprovocira Milama.

Svestan da nešto drugo neće moći da mu dokaže Sejdz Milam se samo ljutito okrenuo i tiho procedio: — Idemo, Galageru!

U prolazu je Milam samo besno ošinio Šejna pogledom, nakon čega su on i Galager izašli napolje na ulicu.

— Kupatilo vas čeka, mister Šejne — promrmljala je Fej Karlin. — Izvolite pođite za mnom.

Dok je prolazio pored Hoga, Šejn je krajičkom oka prime-tio da ga ovaj podozrivo posmatra.

Možda je taj prokleti pacov jutros negde iz prikrajka posmatrao kako me je Galager skoro obesio. I to zbog ubistva koje je on počinio, pređe odjednom Šejnu kroz glavu.

Dok je prolazio kroz vrata iza šanka, Šejn se našao tako blizu Fej Karlin da mu je pri pogledu na njene bujne grudi, koje su naprosto kuljale iz dubokog izreza, gotovo zastao dah.

Na trenutak se setio upozorenja starog Terensa Karlina da bi po svaku cenu trebalo da se kloni Lema Hardija sa kojim je njegova kćerka navodno živela. Njeno prisustvo ga je međutim nateralo da odmah zaboravi na to upozorenje i da joj pokloni svoj najlepši osmeh koji nije ostao bez dejstva.

Fej Karlin ga je uvela u prostoriju koja je bila ispunjena vrelom parom. Iz jedne od kabina koje su međusobno bile odvojene belim plahtama dopirala je nečija pesma.

Povukavši jednu od plahiti ustranu, Fej Karlin je rukom

pokalaza prema ogromnoj drvenoj bačvi prepunoj vrele mirišljave vode.

— Peškir i sapun vam se nalaze na dohvāt ruke. Ako vam još nešto zatreba, slobodno zovite.

— I to ćete mi onda vi doneti? — upitao je Šejn sa značajnim smeškom na licu.

— Ne ja, već Volš — odvrtila je ona.

Nakon što je ostao sam, Šejn se na brzinu svukao i ušao u vrelu vodu. Zadovoljstvo koje je pri tome osetio, materalo ga je da sklopi oči i da utone u neku vrstu polusna iz kog ga je prenuo muškarac koji je u međuvremenu bio prestao da peva.

— Ta žena je kiasa za sebe, zar ne? — rekao je odjednom nepoznati.

Sejnu je trebalo neko vreme dok nije shvatio da je čovek u stvari sa njim razgovarao. Pre nego što je uspeo bilo šta da odgovori, ovaj ga je upitao:

— Jesi li nov ovde u gradu?

— Da, danas sam stigao — odgovorio je Šejn.

— Kor de Alen je uistinu opasno mestašće — promrmrljao je nepoznati. — A pošto se nešto gadno sprema, rešio sam da već sutra nestanem oдавде.

— Šta se to sprema?

— To ćeš morati sam da saznaš, mister — odvratio je nepoznati kroz smešak. — Ali ako snem da ti dam dobar savet, tada i ne bi trebalo dugč da se zadržavaš ovde.

— Ali zašto? Pa na proleće tek počinju prave stvari. A ko se u tom trenutku prvi nađe ovde taj bi lako mogao da se obogati.

— Da, ali ne zaboravi da nisi ti prvi, već Milt Hofman. Taj će svakog iscediti kao koru limuna. I zato ćeš se pre obogatiti u Spokejnu kao čistač saluna nego ovde kao kopač zlata.

Samo koji trenutak kasnije Šejn je čuo kako je nepoznati izašao iz vode da bi se već u sledećem momentu sa peškirom oko pasa našao u njegovoj kabini. Šejn se za svaki slučaj mašio za dršku „remingtona“ koju je, međutim, odmah ispustio, počeo je pred sobom ugledao starog, u gustu sedu bradu zaraslog muškarca, koji ga je svojim živahnim očima znatiželjno posmatrao.

— I ja sam bio prošle jeseni u Čilako kanjonu kada je Grenvil Kuper pronašao zlatnu žicu, mister. Odmah sam sišao dole u grad gde sam pribavio potrebna dokumenta za zemlju na kojoj sam nameravao da tragam za zlatom. Samo nekoliko dana kasnije u gradu su se pojavili Hofmanovi lešinari. I čim su mi ponudili da prodam svoje zemljište, ja sam pristao, pošto nisam onako sulud kao Kuper. Uzeo sam svojih sto dolara i zemlju prepisao Hofmanu da ne bi završio sa metkom u čelu kao što će na proleće sigurno biti slučaj sa Grenvilom Kuperom i sa Ejmi.

Začuvši odnekud zvuk metala koji je nalikovao na povlačenje udarne igle nečijeg revolvera, Šejn se neprimetno stresao.

— Ejmi? — upitao je on pretvarajući se da ništa nije primetio, dok mu se pored bačve ruka lagano spustila na dršku „remingtona”.

— Grenvil Kuperova unuka — odgovorio je starac koji je stajao na samo dva koraka od njega.

Šejn je krajičkom oka primetio da se desno od njega plahta jedva primetno pomerila.

Šejn je starcu glasno doviknuo da se makne u stranu, dok se istovremeno spustio dublje u vodu.

Ugledavši revolver u Šejnovoju ruci starac je široko iskolačio oči i zastao kao ukopan.

Prostorijom se gotovo istovremeno prolomio strahovit prasak koji je nalikovao udaru groma. Kroz plahtu je najpre bljunuo plameni jezičak da bi se odmah zatim na sve strane začulo dobivanje krupne sačme od koje je dobar deo pogodio starca odbacivši ga daleko u stranu.

Samo delić sekunde kasnije nečija ruka je povukla plahtu u stranu i u Šejnovoju kabini se pojavio suvonjav momak čije je lice Šejna neodoljivo podsećalo na lice pacova. U levoj ruci je držao sačmaricu sa podrezanim cevima iz koje je još uvek kuljao gust plavičast dim. U trenutku kada je podigao svoju desnicu u kojoj se nalazio ogroman „kolt”, Šejn je izronio iz vode i počeo da puca.

Već prvi metak je pogodio nepoznatog u grudi tako da su mu dvocevka i revolver uz glasan tresak pali iz ruku na kameni pod.

Nakon što je munjevito iskočio iz vode i nakon što se uverio da je revolveraš mrtav, Šejn je prišao starcu koji je još uvek disao.

Šejn počeo kao pomahnitao da urla nakon čega su se odnekud začuli nečiji užurbani koraci.

— Šta se ovde dešava? — uzviknula je Fej Karlin da bi odmah zatim prestravljeno kriknula kada je ugledala dva nepomična tela na vlažnom podu.

— Pošaljite nekoga da dovede vašeg oca — proderao se Šejn.

— Brzo Volš, idi po Doka Karlina! — naredila je Fej Karlin crnoputom momku koji se u tom trenutku pojavio iza njenih leđa.

— Poznajete li onoga tamo? — upitao je Šejn dok je laganim pokretom obmotavao peškir oko pasa.

Fej Karlin prestravljeno klimnu glavom.

— To je Kel Dikson — prošaputala je ona. — Bože, da sam znala...

Navlačeći svoje pantalone, Šejn je van sebe od besa prosihtao:

— Pa zar je moguće da ste ga videli da ulazi, a da ništa niste preduzeli?

— Ja...

I pored toga što je Fej Karlin izgledala zaista pogodoena pri-
zorom koji je zatekla, Šejn je odjednom osetio da ne može da
joj veruje.

— Za koga je Dikson radio? — upitao je on grubo.

Ona ga je, međutim, samo nemo posmatrala.

— Za Hofmana? — upitao je Šejn.

Prošlo je još neko vreme pre nego što je ona napokon jedva
primetno klimnula glavom.

— Ovaj starac sa celom ovom stvari nije imao nikakve veze,
mis Karlin. Jedino što je hteo bilo je da što pre napusti grad
— promrmljao je Šejn pokazujući prema starcu koji je na podu
bolno stenjao.

— A šta je sa vama? — prošaputala je ona.

Šejn joj ništa nije odgovorio svestan da više nema nikakve
svrhe da izigrava bezazlenog momka koji traga za lakom zara-
dom.

Milt Hofman dakle nije želeo da se upušta u bilo kakav ri-
zik. Najverovatnije da je njegov ubica, Voren Hog, video da je
Šejn pronašao telo šerifa Everlija. To što je Hog vratio novča-
nik sa telegramom u džep, moglo je jedino da znači da je time
nekoga u Kor de Alenu hteo da uveri da su čuvari zakona o
svemu bili obavešteni. Da ga je i video da čita telegram, za
Šejna više nije bilo nikakve sumnje.

Potrajalo je gotovo desetak minuta pre nego što se Dok
Karlin pojavio. Još pre nego što je Karlin bilo šta uspeo da
učini Lajf Mičener je izdahnuo.

— Lajf nikada nikome nije ništa našao učinio, a ipak su
ga ubili — promrmljao je Karlin.

— To isto su i sa mnom hteli da učine — procedio je Šejn.
Dok Karlin klimnu glavom.

— Kod tebe im to, međutim, neće tako lako poći za rukom
— dodao je Terens Karlin jedva čujnim glasom. — Ne zavaraj
se, međutim, da ćeš sam uspeti da izadeš na kraj sa njima,
momče. Dikson je bio samo jedan deo Hofmanove mašinerije.
Sada će i svi ostali krenuti u lov na tebe.

Nakon što se okrenuo svojoj kćerki, Terens Karlin je još
dodao: — Reci mi, Fej, ko je sledeći koga ćete poslati da ubije
Šejna?

Fej je najpre prebledela da bi joj se lice odmah zatim raz-
vuklo u čudnu grimasu.

— Lem sa tim nema nikakve veze, tata! Pa znaš valjda i
sam da nije u gradu i da će se tek danas vratiti iz Spokejna.

— I nje se pazi, momče — procedio je Dok prezrivo plju-
nuvši nakon čega je umornim korakom napustio hotel.

*

Kada su ostali sami, Šejn je podigao Diksonovu sačmaricu
sa podrezanim cevima.

— Šta nameravate da učinite, Šejne? — upitala ga je Fej Karlin zabrinutim glasom.

— Zašto vas to interesuje? Da biste mogli da upozorite Milta Hofmana? — upitao je Sejn kome su u glavi još uvek odzvanjale reči njenog oca koji kao da ju je optuživao da sarađuje sa Miltom Hofmanom i njegovim ubicama.

Ne odgovorivši mu ništa, Fej Karlin se samo ljutito okrenula i izjurila napolje.

Nakon što se do kraja obukao, Sejn je kroz ulazni hol u kom nije nikoga zatekao izašao napolje na ulicu, gde je privučeno pucnjavom mnoštvo znatiželjnika zurno u pravcu hotela.

U tom trenutku su uz škripu rasklimatanih točkova ulicom prolazile teretne kočije na čijem je sedištu sedela sićušna devojka obučena u krzneno odelo.

Kada se devojka zaustavila ispred Hofmanove radnje, Šejn se laganim korakom spustio sa verande ispred hotela rešen da potraži šerifa Kliforda Dana i da sa njim porazgovara. Možda Dan još nije ni znao da je čovčka kome je poslao telegram u Pokatel Voren Hog tog jutra poslao na onaj svet.

Nakon što je kajase svezala za sedišta, devojka je nestala u prodavnici u koju je Šejn takođe nameravao da svrati pre nego što pođe do šerifa i da tamo kupi kutiju municije za Diksonovu saćmaricu.

Nakon razgovora sa šerifom Danom nameravao je da ode do one ružne, velike kuće na padini u neposrednoj blizini grada i da se tamo nađe licem u lice sa tim Miltonom Hofmanom koga do tada još niko nije video.

U trenutku kada se našao na stepenicama koje su vodile prema prodavnici, Sejn je u njenoj unutrašnjosti začuo prigušen ženski glas. U susednoj zgradi u kojoj se nalazila šerifova kancelarija, kapci su bili zatvoreni kao da je šerif nameravao da prespava ceo dan.

Zatim je onaj isti ženski glas sada sasvim razgovetno uzviknuo: — Ama, pustite me već jednom, Hog!

Shvativši šta se u prodavnici odigrava, Šejn je munjevito uleteo unutra. U dnu prodavnice koja je bila pertrpana najrazličitijom robom, nalazio se dugačak pult ispred kojeg su stajali revolveraš Voren Hog kao i devojka koja je na rasklimatanim kočijama maločas stigla u grad. Iza pulta je sav prebledelo stajao neki čelavko koji je grozničavo kršio ruke ne znajući šta da učini.

Hog je ugledao Sejna i sa njegovog lica odjednom nestade osmeh, koji mu je do tada neprekidno titrao oko usana.

— Ostavi devojku na miru, Hog! — začuo se Šejnov prodoran glas.

Nakon što je silovito odgurnuo devojku u stranu Hogova desnica se lagano primakla nisko pripasanom „koltu“.

To je za Šejna bio znak da ispod jakne munjevito izvuče

kratku dvocevku i da sa prstom na obaraču priđe Hofmanovom revolverašu.

— Ako je samo dotakneš, krenućeš na pravoj pravcatoj plamenoj lopti za Diksonom u pakao — procedio je Šejn.

U radnji odjednom nastade mrtva tišina tako da se osim Hogovog isprekidanog disanja nije ništa drugo čulo.

— Bolje bi ti bilo da nestaneš odavde dok si još čitav, čoveče! — prosiktao je revolveraš.

Šejn je znao da je Voren Hog kao Hofmanov glavni revolveraš sigurno bio vraški brz i opasan, tako da ni na trenutak nije spustao pogled sa njega ne želeći bilo šta da rizikuje. I zbog toga nije bilo nikakvo čudo što je Hog na kraju ipak bio pre-sporn.

U trenutku kada je Hogova ruka poletela prema izrezbarenoj dšrci njegove pucaljke Šejn ga je kundakom dvocevke strahovito tresnuo po glavi, tako da se Hog onesvešćen srušio na pod.

Nakon što je razoružao Hoga, Šejn je sa osmehom na licu kratko klimnuo glavom devojci koja je u neverici zurila u njega. Odmah zatim Šejn se kao da se ništa nije dogodilo, obratio celavku iza puita: — Dajte mi kutiju metaka nabijenih sačmom.

Kada mu je trenutak kasnije prodavac doneo ono što je tražio, Šejn je mirno otvorio dvocevku i iz nje izvadio prazne čaure koje je izmenio novim.

— Pa puška uopšte nije bila napunjena! — prošaputala je devojka, koja se iznenada stvorila pored njega.

— Sada jeste — odvratio je Šejn glasno se nacerivši. — Nego, mala, reci mi šta je Hog od tebe htio?

Njene tamne oči odjednom počеше ljutito da sevuju.

— Sto mu gromova, ja nisam vaša mala ili tako nešto slično — prosiktala je ona.

— Žao mi je, madam — odvratio je Šejn razvlačeći usta u širok osmeh — ali zimi je čoveku zaista teško da otkrije da li se ispod debelih krznenih ogrtača krije mlada devojka ili pak neka starica.

Na trenutak je izgledalo da će mu devojka od besa noktima rasparati lice, no onda se ipak savladala i samo tiho rekla: — Hvala vam što ste mi priskočili u pomoć, mister. Inače, ja sam Ejmi Kuper.

Šejn je pomalo začuđeno pogleda pošto je na osnovu Karlinove priče bio uveren da su se stari Kuper i njegova unuka nalazili zabarikadirani u brvnari u Čilako kanjonu.

— Pridržite mi ovo na trenutak — rekao je Šejn, pruživši joj sačmaricu, nakon čega se sagnuo i sa lakoćom podigao Hogovo mlitavo telo. Najpre ga je prebacio sebi preko ramena, da bi zatim ponovo uzeo dvocevku i učtivim glasom dodao: — A sada bih vam, miš Kuper, bio izuzetno zahvalan ako biste mogli da mi otvorite vrata.

Ljudi koji su se u tom trenutku zatekli na ulici, zastali su kao paralisani.

Krajičkom oka Šejn je ugledao njihova zabrinuta lica u kojima se ogledao neizmeran strah zbog posledica moguće osвете Milta Hofmana i njegovih ubica.

Šejn nije morao mnogo da hoda da bi stigao do svog cilja. Već nakon desetak prevaljenih jardi stigao je do ulaza u šerifovu kancelariju, gde je kundakom dvocevke snažno pokucao na vrata.

Ubrzo zatim začuli su se nečiji lagani koraci koji su se zastavili iza vrata. U sledećem trenutku se u malom, rešetkama obezbeđenom otvoru na vratima pojavila dva sumnjičava oka.

— Šta hoćete?

— Da podnesem tužbu, šerife — odvratio je Šejn.

Nakon desetak sekundi u kojima je izgledalo kao da se šerif premišlja šta da učini, vrata su se ipak otvorila. Kada je Šejn sa svojim teretom preko ramena prekoračio prag, šerif je mu njevito ponovo zatvorio vrata, nakon čega su se svi zajedno našli okruženi neprozirnom tamom.

— Sto mu gromova, Dane, pa zašto već jednom ne otvorite te proklete kapke? — procedio je Šejn.

Nakon što je šerif Dan šepajući prišao prozoru i nakon što je otvorio samo jedan kapak, kancelariju je ispunila dnevna svetlost, koja je Šejnu omogućila da napokon osmotri prostoriju u kojoj se nalazio. Najveći deo kancelarije zauzimali su ogroman radni sto i dugačak regal koji su bili pretrpani najrazličitijim spisima. Osim njih na stolu se nalazila još i jedna poluprazna boca viskija, dok je u najudaljenijem kutku stajala užarena peć, koja je prostoriju ispunjavala prijatnom toplinom.

Sa ne malim čuđenjem Šejn je konstatovao da je šerif bio još prilično mlad. Po njegovoj proceni, Kliford Dan je mogao imati najviše dvadeset dve godine. U njegovim plavim očima je zaiskrila neka mešavina znatiželje i straha, kada je shvatio da je čovek koji je onesvešćen visio prebačen preko Šejnovog ramena bio niko drugi do revolveraš Voren Hog.

— Jeste li vi Dan? — upitao je Šejn pošto na momkovim grudima nije ugledao metalnu zvezdu.

— Da, ja sam šerif Kliford Dan. A ko ste vi? — odvratio je on.

Šejn se na trenutak zapitao da li je zaista moguće da čovek koji je zadužen za očuvanje reda i zakona nije znao šta se u njegovom gradu dešava, odnosno da do njegovih ušiju nije doprla pucnjava koja je pre samo dvadesetak minuta uzbunila gotovo čitav grad.

— Moje ime je Šejn i na mene su pucali ovde u hotelu.

— Ko? Hog? — upitao je šerif znatiželjno.

— Ne, već neki momak po imenu Kel Dikson, koji međutim, više nije među živima.

— Ali zašto mi onda dovodite Hoga?

— Hog je u prodavnici do vas nasrnuo na Ejmi Kuper. To bi čak i u gradu kaakv je Kor de Alen trebalo da bude protivzakonito, zar ne?

— Šta da ja radim sa njim?

— Pa vi ste ovde valjda šerif, Dane! — prosiktao je Šejn ljutito. — Strpajte ga iza rešetaka, dok ne dođe sudija iz Spokejna koji će ga osuditi zbog onoga što je učinio.

Dan klimnu glavom, nakon čega je Šejnu dao znak da pođe za njim prema vratima u dnu prostorije.

Kada su smestili Vorena Hoga u jednu od tri ćelije za koje je Šejn bio siguran da neće biti dovoljne da prime sve zlikovce kada na proleće počne najezda na Kor de Alen, Šejn je pažljivo pretresao revolveraša. To se pokazalo veoma pametnim potezom, pošto je osim malog džepnog „derindžera” otkrio još i nož sa tankim dugim sečivom koji je itekako mogao da bude opasan.

Nakon što je šerif zaključao vrata ćelije, obojica su se vratili u njegovu kancelariju, gde su se smestili za Danov radni sto. Izraz koji se u tom trenutku pojavio u šerifovim očima, Šejnu je jasno govorio da se ovaj momak ne plaši smrti i da je procena starog Dok Karlina bila apsolutno pogrešna. Jedini razlog zbog koga Kliford Dan već odavno nije pošao protiv Vorena Hoga i njegovog gazde Milтона Hofmana bio je taj što je bio svestan da protiv njih sam nije imao ni trunke izgleda da im se osveti za ono što su mu učinili.

— Jesu li Sved Galager i Sejdž Milam bili kod vas? — upitao je Šejn.

— Ne. A zašto?

Nagnuvši se preko stola Šejn je tihim glasom rekao:

— Govori li vam ime Pokatel nešto, Dane?

— Ne — odvratio je Kliford Dan pomalo začuđeno. — Barem ne nešto naročito. Uostalom kakve veze ima Pokatel sa Kor de Alenom?

Da Kliford Dan možda ipak nije onaj K. D. koji je šerifu Bertu Everliju poslao telegram u Pokatel, upitao se Šejn.

Da bi nekako rešio tu svoju nedoumicu Šejn je bez mnogo razmišljanja rešio da šerifa Dana upozna sa tokom događaja, koji su se tog jutra zbili u neposrednoj blizini grada.

— Jutros sam na putu za Kor de Alen naišao na gotovo potpuno zatrpan leš, Dane — započeo je Šejn svoju priču. dok mu je nešto duboko u njemu govorilo da šerifu može bezrezervno da veruje. — Kada sam uklonio debele naslage snega sa njega, video sam da je čovek tek nekoliko sati mrtav. U njegovom novčaniku sam pored šerifske značke pronašao i telegram koji ga je pozivao da dođe u Kor de Alen. Taj telegram je bio potpisan

inicijalima K. D., te sam saznajući vaše ime smatrao da ste ga vi poslali.

— Ne, nisam — promrmljao je šerif začuđeno se zagledavši u Šejna. — A da li je u telegramu stajalo zbog čega je trebalo da dođe u Kor de Alen?

Pošto je smatrao da je bolje da prećuti odgovor na ovo pitanje Šejn je samo dodao: — Sved Galager me je iznenadio u trenutku kada sam bio nagnut na Everlijevom telom. Tresnuo me je kundakom puške po glavi, a kada sam ponovo došao svesti, video sam da se sa omčom oko vrata nalazim u sedlu svog konja. Da se kojim slučajem nije pojavio Sejdž Milam, ta bradata spodobna bi me sigurno obesila. I upravo njih dvojicu sam maločas video da stižu u grad, ali bez Everlijevog tela za koje su mi rekla da će ga dopremiti u Kor de Alen. Odmah nakon toga su se u „Vajt bafalo” salunu zakačili sa Vorenim Hogom koji ni na trenutak nije poricao da je on ubio Everlija.

— Ali ko ste vi uopšte? I zbog čega ste došli u Kor de Alen? — upitao ga je šerif Dan zbunjeno.

— Odgovor na to pitanje ćete dobiti pod uslovom da ovo ostane među nama.

I ne sačekavši da mu Kliford Dan na bilo koji način stavi do znanja da prihvata njegov preduslov, Šejn mu je u kratkim crtama ispričao da se nalazi u potrazi za čovekom po imenu Ledvil Džek Kaster za koga je u međuvremenu posumnjao da su on i Milton Hofman jedna te ista osoba.

— Ali sami protiv njega nemate nikakvih šansi, Šejne — promrmljao je šerif pokunjenim glasom.

— Šta je sa Sejdžom Milamom i Svedom Galagerom? Čini mi se da njih dvojica nisu baš u najboljim odnosima sa Hogom I šta oni uopšte rade ovde, odnosno koliko dugo su već u Kor de Alenu?

— Galager je već nešto više od godinu dana ovde i njemu je pripadala kovačnica pored Hofmanove štale. A onda je zbog očekivane navaie na Kor de Alen pozajmio novac od Hofmana sa namerom da pre proleća proširi svoju radnju. Pri tome je, međutim, prevideo klauzulu u ugovoru po kojoj novac mora da vrati onog trenutka kada Hofman to od njega zatraži. Onog časa kada je Galager završio gotovo sve radove Milt Hofman je to naravno i učinio. Pošto Galager u džepu više nije imao ni prebijeinog centa, morao je da prepusti kovačnicu Miltu Hofmanu. Ovaj mu je ponudio da radi za njega što je Galager međutim odlučno odbio, tako da od tada naizgled besciljno luta okolinom. I to najčešće u društvu Sejdža Milama.

— A ko je taj Sejdž Milam?

Kliford Dan je samo slegnuo ramenima nakon čega je ispričao Šejnu da jedino zna da je Milam stigao tek pre otprilike mesec dana u Kor de Alen i da živi od lova na raznoraznu divljač, koju kasnije prodaje Fei Karlin

Šejn se do tada nadao da bi Galagera i Milama možda mogao da pridobije na svoju stranu u borbi protiv Hofmana, no ovo što je o njima saznao nije mu ulivao nadu. Jeste da je Galager imao razloga da mrzi Hofmana, ali Milam...

Razmišljajući o svemu tome, Šejn je na kraju ipak došao do zaključka da bi bilo bolje da čitavu stvar ipak obavi sam.

— Šta nameravate sada da učinite, Šejne? — upito ga je Dan.

— Otići ću do Hofmana i pogledaću konačnu tu njegovu prokletu njušku — odvratio je Šejn tiho se nacerivši. — Zatim ću ga naterati da mi odgovori na nekoliko pitanja. Ukoliko ne budem zadovoljan njegovim odgovorima, prisiliću ga da mi dozvoli da zavirim u njegov trezor, pošto sam siguran da u njemu drži neke stvarčice kao uspomenu na protekla vremena. Ako pronađem bilo šta što bi mi govorilo da bi Hofman mogao da bude Ledvil Džek Kaster, tada ću ga jednostavno ščepati i odvesti natrag u Ledvil.

— Ali to je protivzakonito, Šejne — usprotivio se šerif Dan. — Svaki malo bolji advokat bi zbog toga lako pobio bilo koju vrstu tužbe protiv Hofmana.

— Možda, ali ne ako mi okačite zvezdu o grudi, šerife. Kel Dikson je bio Hofmanov revolveraš. Dikson je hteo da me ubije, no umesto mene pogodio je starog Lajfa Mičenera. To zakonu već daje pravo da postavlja pitanja, zar ne?

Ove Šejnove reči su u šerifu odjednom pobudile nadu da bi na kraju ipak možda mogao da se osveti Vorenu Hogu što ga je učinio bogaljem. Zbog toga je sa zadovoljnim osmehom na licu otvorio jednu od pregrada na svom radnom stolu, odakle je izvukao sjajnu metalnu zvezdu.

— Mislim da ono sa zakletvom možemo da preskočimo, zar ne, Šejne? — promrmljao je Kliford Dan.

Nakon što je Šejn zvezdu prikačio za svoju jaknu, šerif Dan je dodao: — Idem i ja sa vama, Šejne, pošto ne želim da propustim priliku da vidim lice te protuve koja je od Kor de Alena napravila Elčorado za bandite i plaćene ubice.

Šejn je, međutim, samo odmahnu glavom.

— Ne, vi ćete ovde paziti da neko slučajno ne izvede Hoga iz zatvora pre nego što se pojavi oblasni sudija.

Kliford Dan je otvorio usta sa namerom da mu se usprotivi, no onda je shvatio da je Šejn ipak bio u pravu i da je neko zaista morao da ostane da čuva zatvorenika.

VII

Sticao se utisak da niko, čak ni u snu nije računao sa tim da bi bilo ko mogao da se usudi da pokuša da priđe prostranoj kući na padini. I zbog toga je Šejn bez ikakvih poteškoća stigao

do stepenica koje su vodile prema glavnom ulazu u Hofmanovu kuću.

U trenutku kada je Šejn zakoračio na prvu od desetak mermernih stepenica, ulazna vrata su se munjevito otvorila i na njima se pojavio zdepast, plećat momak.

Uperivši dvocevku u njegove grudi, Šejn je nastavio da se kreće dok ga je Hofmanov gorila zabezeknuto posmatrao. Daleko više od sačmarice u Šejnovim rukama revolveraša je iznenadila, pa i uplašila metalna zvezda na Šejnovoj kariranoj jakni.

— Hajde, miči se odatle, debeljko — procedio je Šejn ledenim glasom. — Uostalom, nisam došao da gledam tebe, već da porazgovaram sa tvojim gazdom.

Hofmanov revolveraš se međutim vrlo brzo povratio od iznenadenja, tako da je u trenutku kada se Šejn našao na poslednjoj stepenici, iz rukava iznenada izvukao ogromnu drvenu palicu koja mu je kožnom omčom bila pričvršćena za zglob šake.

Opasnost da bi mogao da doživi neprijatno iznenadenje, naterala je Sejna da munjevito reaguje. Cevi sačmarice tresnuše debeljka po njegovoj kosmatoj glavi, nakon čega se on uz strahovitu buku, onesvešćen stropoštao niz stepenice.

Uletevši munjevito u unutrašnjost kuće, Šejn se našao u ogromnom holu odakle se kroz nekoliko vrata ulazilo u susedne prostorije. Sa svoje leve strane Šejn je ugledao stepenice koje su vodile na sprat.

Međutim, još pre nego što je stigao do njih, krajičkom oka je primetio da su se jedna vrata otvorila. Odmah zatim pojavila se nečija ruka u kojoj se nalazio snažan „kolt” spreman da svakog časa počne da bljuje vatru.

Okrenuvši se munjevito u tom pravcu, Šejn je ispalio metak iz sačmarice. Sitne olovne kuglice počеше da lete na sve strane. Ispustivši prodoran krik, nepoznati revolveraš se bacio unatrag.

Ne oklevajući više ni časa, Šejn je jurnuo uz stepenice. Kada se već bio našao na širokom hodniku, obloženom mekim crvenim tepihom, Šejn je u prizemlju začuo mnoštvo unezverenih glasova. Ne obazirući se na njih, Šejn je potrčao prema vratima za koja mu se učinilo da su jedva primetno pomerila. Nakon što ih je snažnim udarcem nogom širom otvorio, Šejn je pred sobom ugledao debelog, podnadulog čoveka koji je nastojao da se što pre dogega do malog pisaćeg stola na kome je ležao džepni „derindžer”.

— Da ga nisi ni taknuo! — procedio je Šejn glasom od kog se ledila krv u žilama.

Debeljko samo prestravljeno klimnu glavom, nakon čega je Šejn ušao u sobu i iznutra zabravio vrata.

Dok je nestrpljivo čeknuo da se nađe oči u oči sa ozloglašenim Ledvilom Džekom Šejn je u više navrata razmišljao o tome kako bi taj nitkov mogao da izgleda. I tako je sebi stvo-

rio određenu predstavu o njemu, koja, međutim nije bila ni nalik onome što je ugledao kada se debeljko napokon okrenuo.

Umesto ljudskog vrata Šejn je ugledao samo talasaste naslage sala u kojima se jedva nazirao vrh brade. Podnadula koža na njegovom licu imala je neku gotovo nestvarnu, avetinjsko sivu boju. Ostaci pljuvačke nazirali su se u uglovima usana, dok mu je masna crna kosa bila brižljivo začešljana unazad.

— Šta vam pada na pamet da bez ičije dozvole tek tako upadate ovamo? — promrmljao je on kreštavim glasom od kog je Šejn osetio mučninu u stomaku.

— Ne samo što imam ovo ovde — pri tome je Šejn vrhom sačmarice dodirnuo metalnu zvezdu na svojim grudima — već mi se u džepu nalazi još i nalog za pretres, što mi zaista daje pravo da činim ono što činim.

Milt Hofman odjednom postade još bleđi nego što je ionako bio. Njegove oči odjednom počеше očajnički da lutaju po sobi, pri čemu su se svaki put na trenutak zadržavale na vratima iza Šejnovih leđa.

Ni Šejnu naravno nije promakao bat čizama na hodniku kao ni tihi glasovi koji su se nešto došaptavali.

— Da li je čovek kod vas, mister Hofmane? — upitao je odjednom nečiji dubok glas.

Kada je Šejn video da je Milt Hofman otvorio svoja ogromna usta u nameri da nešto odgovori Šejn je samo podigao dvocevku i tiho prosiktao:

— Recite svojim ljudima da se gube odavde!

— Čovek je došao sa nalogom za pretres, Pirsone — progovorio je Hofman teškom mukom.

— A to znači da treba svi što pre da nestanete odavde, Pirsone! — dodao je Šejn odlučnim glasom. — Pokuša li bilo ko od vas da otvori vrata moglo bi lako da se desi da vaš debeli gazda proguta nekoliko olovnih kuglica.

Ne obazirući se na Šejnove reči Hofmanovi ljudi počеше nogama na lupaju po zaključanim vratima. A onda je neko glasno uzviknuo: — Jesi li poludeo, Pirsone? Pa taj pasji sin bi lako mogao da ubije čak i gazdu. Seti se samo šta je učinio sa Diksonom i sa Vorenom Hogom!

— Hajde zaveži već jednom, Klajde — odgovorio je isti onaj glas od maločas nakon čega su se ponovo začuli udarci po vratima.

Svestan da neće proći još mnogo vremena pre nego što Hofmanovi revolveraši provale unutra Šejn je usmerio dvocevku prema vratima i povukao obarač. Kada su nakon zaglušujuće detonacije komadići sačme proleteli kroz vrata najpre su se začuli nečiji bolni jauci a odmah zatim i brzo udaljavanje mnoštva koraka...

— Pa taj će nas sve pobiti! — uzviknuo je neko uspaničenim glasom.

Kada je na hodniku napokon sve utihnulo Šejn se okrenuo

Hofmanu. Gledao ga je ravno u oči dok je uvežbanim pokretima otvarao sačmaricu da bi je za svaki slučaj ponovo napunio.

Milt Hofman odjednom počeo da drhti celim telom strahujući očigledno da mu je kuchnuo poslednji čas.

— Jeste li vi naredili Diksonu da me otpremi na onaj svet?
— upitao je Šejn ledenim glasom.

Debeljko sav unezveren odmahnu glavom.

— Ne... ne — prostenjao je on. — Pa ja ni ne znam ko ste vi uopšte.

— Siguran sam da vam je Voren Hog to već rekao.

— Ne, kunem se da mister Hog danas još nije bio kod mene!

Šejn je bio pomalo zbunjen svim ovim što je doživeo. Bilo je tu mnogo toga što mu se nije dopadalo i što nije odgovaralo slici o Ledvilu Džeku. Ne samo što Milt Hofman nije izgledao kao neki veliki gazda već je i onaj Pirson nastojao da razvali vrata i pored toga što je morao da računa sa tim da bi Šejn mogao da ubije Hofmana. Odustao je tek kada je uvideo da bi njegov život mogao da dođe u opasnost. Povrh svega Hofman zaista nije odavao utisak da je bio u stanju da komanduje hordom surovih plaćenika.

Ne, Milt Hofman i Ledvil Džek Kaster zaista nisu mogli da budu jedna te ista osoba, u to je Šejn bio siguran.

Onda je njegov pogled pao na čeličnu kasu koja se nalazila u uglu prostorije.

Kada mu je naredio da je otvori Milt Hofman je to bez pogovora i učinio.

Šejn je bio razočaran onim na šta je naišao u Hofmanovoj kasi. Nigde nije bilo ni traga bilo čemu što bi moglo da ukaže na Hofmanovu prošlost. Jedino što je pronašao bilo je nešto malo novca kao i ugovori o kupovini najrazličitijih objekata u Korde Alenu.

Ispostavilo se da je debeljko ipak bio mnogo promućurniji nego što je to Šejn u prvi mah mislio. Nije bilo ni jednog jedinog dokaza koji bi mogao da naudi Hofmanu a osim toga tu je bila još i sve izraženija sumnja da bi Milt Hofman mogao da bude Ledvil Džek Kaster.

Milt Hofman počeo ponovo da drhti kada je Šejn uperio otvor dvocevke u njegove grudi.

— A sada ćete me otpratiti do dole — procedio je Šejn svestan da je poseta Hofmanovoj kući bila najobičniji promašaj nakon kog će samo još više morati da se pričuva njegovih revolveraša. — Ukoliko bilo ko od vaših ljudi, načini neki nepromišljen pokret uveravam vas da vas neće mnogo toga ostati!

— Ja sada izlazim, Pirsonel! — uzviknuo je Hofman drhtavim glasom nakon što su se on i Šejn primakli izrešetanim vratima. — Ne... ne pucajte...

I pored toga što nije izgledalo da je Hofman baš siguran da će ga revolveraši poslušati uspjeli su bez ikakvih poteškoća da se domognu prizemlja. Od Hofmanovih plaćenika nije bilo ni traga ni glasa ako se izuzmu dvojica momaka na koje su naišli kada su izašli napolje na verandu. Jedan od te dvojice bio je onaj gorila koga je Šejn tresnuo dvocevkom po glavi i koji ga je sada pogledom punim mržnje popreko gledao.

Tada se iz pravca grada odjednom začula besomučna pucnjava. Šejnu odmah postade jasno šta je to moglo da znači.

Odgurnuvši Hofmana prema onoj dvojici Šejn je iskoristio njihovo zbunjenost da sa verande skoči u dubok već ugažen sneg nakon čega je potrčao prema gradu odakle su i dalje dopirali odjeci revolverskih i puščanih hitaca. Pravac odakle ih je čuo samo je još više potvrđivao Šejnovu slutnju da su to Hofmanovi revolveraši nastojali da iz zatvora izvuku Vorena Hoga koji im je očigledno bio daleko važniji od Milta Hofmana.

VIII

Šejn je sa zadnje strane zatvora kod ulaza ugledao trojicu revolveraša koji su jedan drugome davali nekakve znakove. Ona je naprosto zanemao shvativši da su njih trojica upravo namerali da dinamičom dignu vrata u vazduh.

Trenutak kasnije jedan od njih je sa šipkom dinamita čiji je fitilj već uveliko goreo iskočio iz svog zaklona.

Svestan da bi svako dalje oklevanje moglo da bude pogubno Šejn se pojavio iza jedne od omanjih kuća koje su bez ikakvog reda bile sagrađene sa druge strane glavne ulice. Nakon što je istovremeno povukao oba okidača sačmarice Šejn ih je bacio u sneg da bi odmah zatim munjevito potegao svoj „remington“.

Pogođeni sačmom trojica revolveraša počеше bolno da jauču. Momak koji je u rukama držao šipku dinamita se upravo spremao da je baci prema vratima zatvora ali ga je u tome sprečio metak iz Šejnovog revólvera koji ga je pogodio u desno rame. Dinamit mu je ispao iz ruku otkotrljavši se prema ostaloj dvojici koji su i pored strahovitih bolova koje su osećali uspaničeno počeli da beže.

Međutim, uspeli su da prevale samo nekoliko koraka pre nego što se začula zaglušujuća eksplozija dinamita koja je čak i Šejna oborila sa nogu. Na trenutak je ostao ošamućen da leži no onda se ponovo pridigao na noge i jurao prema uskom prolazu između Hofmanove prodavnice i zgrade u kojoj se nalazila šerifova kancelarija. Kada je stigao do njegovog kraja priljubio se uza zid nastojeći da odgonetne koliko se Hofmanovih plaćenika još nalazilo na ulici.

U tom trenutku se začuo glas šerifa Kliforda Dana

— Budite sigurni da ću Hogu ispaliti metak u čelo čim prvi od vas kroči u zatvor!

Kada je Šejn oprezno promolio glavu iz prolaza ugledao je jedino još nečije senke koje su upravo nestajale iza zgrade nasuprot šerifove kancelarije.

Na trenutak se dvoumio šta da učini da bi na kraju ipak obazrivo kročio na glavnu ulicu. Počeo je da se osvrće oko sebe no izgledalo je kao da su svi Hofmanovi revolveraši jednostavno propali u zemlju. Glavna ulica je bila potpuno pusta ako se zanemari momak koji je mirno stajao ispod nastrešnice malo ukoso na drugoj strani ulice.

Pošto momak ničim nije pokazivao da namerava da potegne svoje dve pucaljke koje je nosio u nisko pripasanim futrolama, Šejn je prišao prozoru šerifove kancelarije kroz kojih su virile cevi Danove sačmarice.

— Ja sam, šerife! — uzviknuo je Šejn još iz daleka.

Nakon što ga je Kliford Dan pustio unutra Šejn je video da je šerif bio ranjen u levu ruku niz koju slivao tanak mlaz krvi.

Primetivši Šejnov zabrinut pogled Dan je samo odmahnuo glavom i procedio: — Nije ni izbliza tako strašno kao što možda izgleda. Pošto me je metak samo očešao. Nego recite vi meni šta se to događalo tamo u dvorištu?

— Trojica napadača su pokušali da dinamitom razvale vrata, ali u tome nisu uspeali. Jedina šteta koju su načinili jeste velika rupa nasred dvorišta.

Šejn je prišao prozoru i upitao: — Ko je onaj momak tamo preko?

— Lem Hardi — odvratio je šerif nakon što mu se pridružio. — Hardi se pre otprilike pola sata kočijama „Vels Fargoa“ vratio iz Spokejna.

— Da li je i on učestvovao u napadu na vas?

Kliford Dan ga pomalo začuđeno pogleda.

— Ne. A i zašto bi to učinio?

— Pa, Dek Karlin mi je rekao da Hardi sarađuje sa Mil-
tom Hofmanom.

Dan odlučno odmahnu glavom.

— Terens Karlin ne miriše Hardija zato što mu je na neki način preoteo Fej. Iskreno rečeno ni ja baš ne shvatam šta je Fej u njemu našla, ali to je njena stvar.

— A šta je sa Hogom?

Na Danovom licu se odjednom pojavio vragolast osmeh.

— Kada sam mu cevi sačmarice prislonio uz čelo Hog je od straha premro.

Umesto da se i sam nasmije što bi pod drugim okolnostima sigurno i učinio Šejn je ostao sasvim ozbiljan i odvratio:

— Mislim da biste ipak morali da budete obazrivi, Dane. Hog je naime jedan od onih tipova koji se za svako pa i najdanje ponižavanje sveti vrelim olovom. Pošto ni njegovi drugari nisu ništa bolji, savetovao bih vam da navučete sve kapke na prozore i da u toku noći otvorite četvoro očiju.

Dan klimnu glavom.

— U redu, Šejne. Ali recite mi sada šta ste postigli kod Hofmana? Jeste li ga uopšte videli?

— Jesam. Međutim, čak ni u trezoru nisam pronašao bilo kakav dokaz da bi Milt Hofman i Ledvil Džek Kaster mogli da budu jedna te ista osoba. I upravo zbog toga bi mi sada mnogo značilo kada bih saznao ko je osoba koja je telegram šerifu Everliju potpisala sa K. D. Postoji li u Kor de Alenu još neko čije ime i prezime počinju istim slovima?

— Ne. Ali možda je čovek koji je poslao telegram namerno koristio moje inicijale.

I na to je Šejn već bio pomišljao, ali je tako nešto ipak bilo malo verovatno.

Klimnuvši glavom u znak pozdrava Šejn je izašao na glavnu ulicu na kojoj se u međuvremenu bilo okupilo već dosta sveta.

Lem Hardi je i dalje stajao na istom onom mestu sa druge strane ulice. Izgledalo je čak kao da je čekao na Šejna.

— Zašto se niste umešali, Hardi? — procedio je Šejn kada je stigao do njega.

— Zato što su to stvari koje me se ne tiču — odvratio je on sa jedva приметnim smeškom na licu. — Uostalom ni nemam nameru da se u bilo šta mešam sve dok me Milt Hofman ostavlja na miru. A to bih i vama savetovao, Šejne. Pod uslovom da niste naumili da ovde ostavite svoje kosti.

Dok se Šejn narašteno pitao odakle Hardi zna njegovo ime on je pomalo podrugljivo dodao:

— Ako se ne varam vi ste već postali slavni ovde u gradu pošto ste verovatno jedina osoba koja je do sada uspela da vidi Milta Hofmana. Pa recite kako Hofman izgleda?

— To biste i sami mogli da saznate ukoliko odete do njega — odvratio je Šejn nakon čega je produžio dalje.

Osećao je da bi mu posle svega što je doživeo sada dobro došao jedan viski tako da se lažanim korakom uputio prema „Vajt bafalu“. Uz put je na sebi osećao ljubopitljive poglede prolaznika koji kao da su se pitali da li će visoki stranac uopšte preživeti sledećih nekoliko dana.

Jeste da je bio tek nepunih dvanaest sati u Kor de Alenu, ali su u tom vremenu već mnoge stvari počele da se menjaju.

Za šankom „Vajt bafalo“ saluna Šejn je naručio bocu najfinijeg viskija. Dok je ispijao prvu čašu misli mu odlutaše do Sveda Galagera i Svejdža Milama za koje je sve više bio siguran da bi mogli da mu daju odgovor na mnoga pitanja koja su ga u tom trenutku mučila. I zbog toga je rešio da sledećeg jutra kao prvo potraži Milama i da sa njim porazgovara.

IX

Bio je već pao mrak kada je Šejn ponovo napustio salun. Nebo nad gradom je bilo bez i jednog oblačka što je bio znak da je predstojala još jedna ledeno hladna noć. Is-

pred gotovo svih kuća gorele su petrolejske lampe koje su bacale žućkastu svetlost na gradić utonuo u dubok sneg.

Bacivši još jednom kratak pogled niz glavnu ulicu Šejn je ušao u hotel. Umesto Fej Karlin za pultom recepcije je zatekao nekog čovečuljka koga do tada još nije bio video.

Nakon što mu je čovečuljak dao ključ od sobe Šejn je stepenicama pošao na sprat. Cim je stavio ključ u bravu primetio je da nešto nije u redu. Zbog toga je levom rukom počeo polako da okreće kvaku dok mu se desnica spustila na dršku „remingtona“.

Laganim pokretom je odškrinuo vrata spreman da svakog trenutka odskoči u stranu i da uzvрати paljbom. U sobi je međutim, i dalje sve bilo mirno. A onda je pri slaboj svetlosti koja je kroz razmaknute zavese dopirala sa ulice ugledao ovalno, mlečno belo lice Ejmi Kuper. Tek kada je kresnuo palidrvcem o svoj opasač i kada je plamen prineo petrolejskoj lampi Šejn je primetio da je unuka starog Grenvila Kupera ipak bila starija nego što mu se to u prvi mah bilo učinilo. Sada kad na sebi više nije imala glomaznu krzenu bundu njene male čvrste grudi su se jasno ocrtavale ispod karirane flanelske košulje.

— Šta tražite ovde kod mene u sobi? — upitao je Šejn grubo

— Danas popodne sam razgovarala sa Terensom Karlom — odgovorila je devojka.

— I?

— Dok Karlin mi je rekao da mu se čini da vas je neko poslao u Kor de Alen sa sadatkom da konačno stanete na put Hofmanovoj bandi.

— A odakle mu ta ideja? — procedio je Šejn namrštivši se.

— Jedna od jačih strana Terensa Karlina je ta što može odmah svakoga da pročita, mister Šejne — odgovorila je devojka sa osmehom na licu. Jamice koje su se pri tome pojavile na njenim obrazima činile su je samo još privlačnijom nego što je i onako bila.

Šejn je na sve to ipak samo odmahnuo glavom i rekao.

— Jedino što mene ovde interesuje je da budem prvi kada na proleće počne najezda na Kor de Alen.

— Preda mnom bar ne morate da se pretvarate, mister Šejne — odvratila je devojka dok joj osmeh i dalje nije silazio sa lica. — Moji deda i ja već odavno čekamo da se napokon pojavi neko ko je u stanju da izađe na kraj sa Miltona Hofmanom. Ako do toga ne dođe sumnjam da će bilo ko od nas doživeti sledeće proleće.

Zagledavši se u nju Šejn se pitao da nije možda ona imala nekakve veze sa telegramom koji je pronašao u džepu Šerifa Everlija. Iz daljih razmišljanja tugao ga je glas Ejmi Kuper.

— Ali ako niste došli zbog Hofmana zašto ste se onda uopšte izlagali opasnosti da dođete do njega?

— Zato što je Kel Dikson bio Hofmanov čovek — odvratio je Šejn. — A ja nisam od onih koji se lako mire sa tim da im neko natovari plaćenog ubicu na vrat.

— Da, ali Dikson nije jedini koji se nalazi na Hofmanovom platnom spisku. To opet znači da ćete morati nešto da preduzmete ako ne želite da vas sledeći ubije.

— Sta bi po vašem mišljenju trebalo da preduzmem?

— Da ih preduhitrite na taj način što ćete otići i ubiti Hofmana! — odgovorila je ona uzbuđenim glasom.

Šejn se na to samo umorno osmehnulo i rekao: — Nemam nameru da zbog ubistva završim na vešalima, dete moje.

„Ejmi Hofman ga ljutito ošinu pogledom pošto joj se ono „dete moje” očigledno ni najmanje nije dopadalo.

— Gde ćete provesti noć, mis Kuper? — upitao je Šejn pokušavajući na taj način da ispravi malopredašnju grešku.

— Kod Doka Karlina.

— U redu, ja ću vas otpratiti do njegove kuće.

Istog trenutka se Ejmi Kuper našla toliko blizu njega da je morala da zabaci glavu unazad da bi mogla da mu pogleda u oči.

— Voren Hog će vas ubiti kada izađe iz zatvora — promrmrljala je ona jedva čujnim glasom. — A sve to je samo moja krivica. Da bar nisam...

— Hog će ostati u ćeliji sve dok ne stigne sudija iz Spokejna — prekide je Šejn.

Ruka Ejmi Kuper se odjednom spustila na njegovu. Kada je uz to još i osetio njen vreli dah na svom vratu Šejn nije mogao, a da se ne sagne i da je nežno poljubi.

Dodir njegovih usana izazvao je u Ejminom vitkom telu neslućenu strast. Već u sledećem trenutku su se našli na razmeštenom krevetu. Zaboravljajući svet oko sebe Šejn je na brzinu skinuo svoju kariranu jaknu a odmah zatim i opasač sa „remingtonom” koji je tresnuo na pod pored kreveta.

I ne sačekavši da Šejn to učini umesto nje Ejmi je nprorosto strgnula dugmad sa svoje flanelske košulje ispod koje su blesnule njene nabrekle dojke. Kada je Šejn počeo još da joj svlači i pantalone sa njenih usana se oteo prigušen krik.

Nakon što se i sam skinuo Šejn je počeo da istražuje njeno telo koje je već uveliko bilo poprimilo konture zrele žene. Dok je nežno prodirao u nju osetio je da ipak nije bio prvi muškarac u njenom životu i da je Ejmi vrlo dobro znala šta u ovakvim trenucima treba činiti. Sa strastvenošću kakvu kod tako mlade žene zaista nije očekivao ona je počela da potpomaže njegove ritmičke pokrete.

Zatim se u prostoriji dugo nije čulo ništa osim njihovog prigušenog stenjanja

Kada je Šejn napokon zastao njeno skladno telo se kupalo u slatkom znoju.

— Zaista nisam verovao da se u tebi krije toliko ženst-

venosti, Ejmi — prošaputao joj je Šejn dok ga je njena kosa blago milovala po licu.

— Ja nisam verovala da sve ovo može da bude ovako lepo, Šejne — odvratila je ona bezuspešno pokušavajući da dođe do daha.

Umesto bilo kakvog odgovora Šejnova ruka je samo skliznula niz njeno telo nakon čega je Ejmi ponovo počela strastveno da se privija uz njega. Samo koji trenutak kasnije i njena sitna ali vešta ruka dovela je Šejnovu krv do tačke ključanja.

*

Šejn je u Ejminom zagrljaju izgubio svaku predstavu o vremenu tako da uopšte nije znao koje je doba.

Napolju, na glavnoj ulici je sve bilo utihnulo. Čak se nisu čuli ni glasovi ljudi koji su obično kasno noću napuštali „Vajt bafalo” salun odlazeći svojim kućama.

Nakon što je ubacio još komad drveta u malu peć koja nije zračila nekom naročitom toplotom, Šejn je ponovo prišao krevetu na kom je sa blaženim osmehom na licu ležala Ejmi Kuper. Jedino su se u njenim smeđim očima i dalje nazirali tragovi zabrinutosti.

— Najpametnije bi bilo da sutra napustiš Kor de Alen, Šejne — rekla je ona tiho. — Hofman će svojim ljudima sigurno narediti da te ubiju pošto si ga jedino ti video.

— Da sam na Hofmanovom mestu i ja se ne bih pojavljivao u javnosti — odvratio je Šejn nacerivši se pošto joj je već prethodno bio opisao Milta Hofmana.

Ona samo odmahnu glavom.

— Tu ipak mora da postoje i drugi razlozi, Šejne. Sejdž Milam je naime rekao da je u Ledvilu u državi Kolorado jednom već postojao čovek koga niko nikada nije video. Kada su jednog dana čuvari zakona pohvatali njegovu bandu, on je nestao kao da je u zemlju propao.

Šejn se začuđeno zagledao u Ejmi Kuper.

— I kažeš da ti je to ispričao Sejdž Milam?

Ona klimnu glavom nakon čega ga je zamišljeno pogledala kao da je osećala da je ovim rečima pokrenula nešto u njemu.

— Reci ko je taj Milam? — upitao je Šejn naizgled nezainteresovano.

Nakon kraćeg promišljanja u kom se dvoumila da li da mu se poveri ili ne Ejmi je ipak progovorila:

— Sejdž Milam je pre dva meseca stigao u Kor de Alen. On i Sved Galager se poznaju od ranije tako da su... — tu je Ejmi odjednom zanemela usred rečenice.

— Šta, Ejmi? Moraš mi sve reći ukoliko želiš da pomognem tebi i tvom dedu.

— I to bi ti zaista učinio za mene? — upitala je ona suznih očiju.

— Da, ali prethodno moraš da mi ispričaš sve što znaš.

— Sved Galager i Sejdž Milam su od Lajfa Mičenera ot- kupili nalazište koje se graniči sa našim — promrmljala je Ejmi iako je i dalje strahovala da bi Šejn mogao samo da je iskoristi da bi ostvario neke svoje ciljeve.

— Ali kako? Pa zar Mičener nije prodao zemlju Hofma- nu? — upitao je on začuđeno.

Ona odmahnu glavom.

— Ugovor koji poseduje Hofman je nevažeći pošto na- lazište već odavno nije pripadalo starom Lajfu kada mu ga je prodao. Sved i Sejdž međutim, znaju da od nalazišta neće imati neke naročite koristi ako Hofman na proleće i dalje bude vodio glavnu reč u Kor de Alenu.

— Znači li to da bih možda mogao da računam na nji- hovu pomoć ukoliko se sukobim sa Miltom Hofmanom?

— Pa ti si se već sukobio sa Hofmanom, ili si to možda zaboravio?

— U tvom zagrljaju čoveku čak i to može da se desi, Ejmi — odvratio je Šejn glasno se nacerivši.

U tom trenutku negde je odjeknula strahovita eksplo- zija od koje su zadrhtala prozorska okna Šejnové hotelske sobe.

X

Kao gromom cšinut Šejn je skočio iz kreveta i počeo u trku da se oblači.

— Hog! — uzviknula je Ejmi koja je bila prebrodila samrtni strah koji joj je na trenutak paralisao sva čula.

Pri pomisli na Kliforda Dana Šejna počеше da podilaze ledeni žmarci.

Odjednom se začula paljba iz najrazličitijeg oružja. Kada je do njegovih ušiju doprla grmljavina šerifove sačmarice Šejnu se sa usana oteo uzdah olakšanja, pošto je to značilo da je Dan još uvek bio u životu i da se branio.

— Gde su Galager i Milam? — promrmljao je Šejn.

— Negde van grada — odvrtila je Ejmi. — Mislim da su čak možda i kod dede u Čilako kanjonu.

Nakon što se obukao Šejn je na brzinu pripasao opasač sa „remingtonom” i iz futrole koja je stajala oslonjena o zid izvukao svoju „vinčesterku” da bi se odmah zatim uputio prema vratima.

— Gledaj da nekako stigneš do Terensa Karlina, Ejmi — procedio je on da bi već u sledećem nestao u tami hotelskog hodnika.

Pošto je odmah po svom dolasku dobro proučio sve mo- guće prilaze hotelu Šejn je umesto niz stepenice koje su vo- dila u ulazni hol jurnuo prema izlazu koje je koristilo osoblje

pošto je strahovao da bi dole možda mogao da ga dočeka neki od Hofmanovih revolveraša.

Uskim spiralnim stepenicama sišao je u kupaonicu odakle su mala vrata vodila napolje na dvorište.

Šejn je bio siguran da je i Ejmi poznavala ovaj put pošto inače sigurno ne bi uspela da se neopaženo uvuče u njegovu sobu.

Svestan da sa Hofmanovim ubicama čovek ne može da bude dovoljno oprezan Šejn je odlučio da iz dvorišta ne izađe direktno na glavnu ulicu već da preskoči nisku drvenu ogradu koja je odvajala „Vajt bafalo” od susednog zdanja i da odatle krene prema šerifovoj kancelariji.

Samo koji trenutak kasnije našao se na kraju uskog prolaza odakle je mogao da baci pogled na Danovu kancelariju koja se nalazila ukoso sa njegove desne strane.

Vrata kancelarije su se iznenada otvorila. Pri svetlosti petrolejske lampe koja je gorela ispred obližnje radnje Šejn je na vratima prepoznao lik Vorena Hoga.

To što je Hog bio slobodan moglo je pak jedino da znači da su Hofmanovi plaćenici ubili Kliforda Dana.

Levi rukav Hogove crne kožne jakne bio je pocepan i niz njega se slivao tanak mlaz krvi. Lica iskrivljenog od bola revolveraš je počeo da se osvrće oko sebe.

— Pirsoni! — uzviknuo je on odjednom. — Naredi momcima da opkole hotel pa da pokupimo i Šejnovu glavu!

Povukavši se dublje u tamu prolaza Šejn je video kako su tik ispred njega protrčala trojica Hofmanovih revolveraša.

Trenutak kasnije otvorila su se i vrata radnje koja se graničila sa Danovom kancelarijom. Odmah zatim je nečija prilika istrčala napolje skinula petrolejsku lampu sa kuke na kojoj je visila i sa njom u ruci ponovo ušla unutra.

Prilikom koja mu se sasvim neočekivano, pa i neobjašnjivo pružila Šejn je iskoristio da pod okriljem tame pretrči na drugu stranu ulice i da kroz širom otvorena vrata uskoči u šerifovu kancelariju. Nakon što ih je munjevito zatvorio za sobom Šejn se našao u neprozirnoj tami. Pošto su svi kapci na prozorima bili zatvoreni Šejn se usudio da kresne palidrvcem o dovratnik i da plamenom osvetli unutrašnjost prostori-je. Pošto nigde nije mogao da otkrije šerifa Kliforda Dana, Šejn je prišao vratima koja su vodila prema ćelijama. Prizor na koji je naišao nakon što ih je oprezno odškrinuo naterao ga je da zastane kao ukopan. Najpre mu je pogled pao na ogromnu rupu koja je zjapila na zidu na drugoj strani zatvorskog hodnika a odmah zatim i na zgrčenu priliku koja je ležala na podu pored razvaljenih vrata ćelije u kojoj se do maločas nalazio Voren Hog.

Kleknuvši pored mladog šerifa Šejn ga je oprezno okrenuo na leđa.

Iskolačenih očiju Kliford Dan počeo tiho da stenje dok su mu se prsti zarili u Šejnovu mišicu.

Pošto je primetio da se šerifove usne lagano pomeraju

Šejn se sagnuo pokušavajući da odgonetne šta je to Dan hteo da mu kaže.

— Terens Kar... Karlin je... — u tom trenutku Danova glava odjednom nemoćno klonu ustranu.

— Šta to hoćeš da mi kažeš, momče? — procedio je Šejn drmusajući šerifovo beživotno telo iako je bio svestan da je Kliford Dan zauvek sklopio oči.

Šejn tiho opsova pošto je sebe smatrao odgovornim za šerifovu smrt. I to sve zbog toga što je noć proveo sa Ejmi Kuper umesto da se zajedno sa Klifordom Danom zabarikadirao u zatvoru. Znao je da dugo neće moći sebi da oprostí što je bio tako naivan da poveruje da Hofmanovi revolveraši neće pokušati sve da oslobode Vorena Hoga.

Kada je Šejn napustio zatvor kroz otvor u zidu iz pravca glavne ulice je dopiralo mnoštvo glasova.

— Izgleda da je ta protuva nestala, Hog! — uzviknuo je Šejnu već dobro poznat glas koji je pripadao Hofmanovom revolverašu po imenu Pirson.

— Pogledajte u štali da li mu je konj još uvek tu! — odvratio je Hog.

Nakon ovih reči za Šejna više nije bilo nikakve sumnje da će bez konja morati da napusti grad.

Šejn se već našao na samom kraju glavne ulice kada je iz pravca hotela začuo nečije povike da bi neko trebalo da ode po Doka Karlina kako bi ovaj mogao da previje Hogovu ranjenu ruku.

Gotovo istovremeno na ulici se sa crnom kožnom torbom u ruci pojavio Terens Karlin. To što se Dok tako brzo pojavio na ulici moglo je po Šejnovom mišljenju jedino da znači da se Ejmi Kuper nalazila kod njega i da je stari Karlin na taj način želeo da spreči da je neko od Hofmanovih revolveraša eventualno otkrije.

Zaista, samo koji trenutak kasnije Šejn je sa druge strane Karlinove kuće ugledao krhku siluetu Ejmi Kuper koja se upravo penjala na sedište svojih farmerskih kočija.

I pored toga što joj se Šejn gotovo nečujno približio Ejmi ga je dočekala sa uperenom puškom koju je spustila tek kada je shvatila koga ima pred sobom.

— Hajde, penji se! — prošaputala je ona radosnim glasom.

Odmah zatim njih dvoje su se rasklimatanim kočijama u velikom luku uputili prema putu koji je vodio iz grada.

— Koliko nam treba do Čilako kanjona? — upitao je Šejn kada su se ponovo našli na glavnom putu.

— Otprilike dva sata, pod uslovom da ne upadnemo u snežnu oluju — odgovorila je, Ejmi uperivši pogled prema nebu na kom su iznenada počeli da se naviše niski crni oblaci

Nepunih sat vremena kasnije od gustog snega nisu mogli da vide ni prst pred nosom.

Ejmi mu je nešto dovikivala, ali je fujukanje vetra nadjačavalo njen glas tako da Šejn nije mogao da razume ni jednu jedinu reč.

Mazga za koju mu je Ejmi rekla da bi dovukla kočije u Čilako kanjon makar niko i ne sedeo na sedištu, i dalje je odoljevala prirodnoj stihiji.

No bez obzira na Ejmine reči Šejn je odlučio da stanu shvativši da bi pri ovakvom vremenu čak i mazgini instinkt mogli da zakažu.

U trenutku kada je Šejn snažno povukao uzde na trenutak mu se učinilo kao da je začuo nečiji krik. A onda je osetio snažno drmanje kočija kao da ih je neko nevidljivom rukom podigao u vazduh. Ispustivši uzde Šejn je uhvatio Ejmi koja je već gotovo bila ispala iz kočija.

Nakon što su kočije ponovo tresnule na tle na trenutak je izgledalo kao da će ostati u prvobitnom položaju ali ipak su se prevrnule na stranu.

Ejmi i Šejn tresnuše u sneg. Negde u svojoj neposrednoj blizini začuli su lomljivu drveta koju je ubrzo zatim nadjačao huk mećave. Dok su ležali u dubokom snegu Šejnu prođe kroz glavu da su u stvari imali neverovatnu sreću da se kočije nisu sručile na njih.

Nakon što su se nekako pridigli na noge Šejn je kroz gotovo neprozirnu belu zavesu ugledao neku senku za koju se ispostavilo da je mazga koja nikako nije mogla da se oslobodi ulara kojim je bila svezana za kočije.

— Uхвати se za mazgu! — viknuo je Šejn Ejmi.

Tek nakon što se uverio da ga je poslušala Šejn se odvojio od nje u nameri da pokuša da oslobodi mazgu koja se otimala kao pomahnitala. Prsti su mu već toliko bili promrzli da ih gotovo nije ni osećao dok je nastojao da napipa kaiš kojim je životinja bila svezana. Kada mu je to konačno pošlo za rukom, uzde mu iskliznuše iz ruku nakon čega je tamna mazgina senka nestala iz njegovog vidokruga. Učinilo mu se kao da čuje Ejmine preplašene krike tako da je bauljajući kroz sneg krenuo za njima.

Onda se mozga iznenada ponovo našla pred njim. Ejmi se još uvek grčevito držala za kajase.

Šejnu je bilo jasno da je jedini izlaz bio da se neprestano kreću napred. Ukoliko bi makar na trenutak zastali ili bi se pak spustili u sneg ne bi potrajalo ni nekoliko minuta pre nego što bi ih bela smrt zauvek okovala.

Pitanje koje je Šejna u tim trenucima najviše mučilo bilo je da li će mazga moći da se orijentiše pošto bi u protivnom lako moglo da se dogodi da se survaju u neki od ambisa koji su ih sa svih strana okruživali.

Izenada je fujukanje vetra prestalo kao rukom presečeno. Šejnu nije trebalo mnogo da shvati da ih je to mazga dovukla u zavetrinu neke ogromne stene.

— Dalje ne možemo, Šejne! — uzviknula je Ejmi koja se nalazila tik pored njega. — Sada smo kod Kejv Roka odakle se put sunovraćuje dole prema Čilako kanjonu!

Mazgino telo počeo odjednom blago da podrhtava. Šejn je znao da životinja neće doživeti sledeće jutro, kao uostalom ni oni ako ne nastave da se kreću. Najbolji znak za to je bila hladnoća koja mu je već tada skoro paralisala noge.

— Ipak ćemo morati da pokušamo da se spustimo dole u kanjon! — proderao se Šejn. — Ako ostanemo ovde neće-mo preživeti ni sledećih pola sata.

Samo koji trenutak kasnije oboma se učinilo da haluciniraju pošto se odjednom negde ispred njih pojavila svetlost koja im se sve više približavala.

Nakon nekoliko minuta koji su im se učinili dugi kao večnost ugledali su priliku koja je pre ličila na ogromnog grizlija nego na ljudsko biće.

U to da se ipak radilo o čoveku uverio ih je glas koji je nešto nerazgovetno dovikivao.

Pored njih su se stvorila dvojica muškaraca koji su držali za uzde svoje konje i u kojima je Šejn uspeo da prepozna Sveda Galagera i Sejdža Milama.

*

Brvnara je podrhtavala pod naletima snežne mećave dok ju je istovremeno ispunjavao gust beličast dim koji je vetar neprekidno vraćao kroz cev užarene peći.

Šejn i Ejmi su sedeli na podu pored peći pokušavajući da koliko-toliko zagreju promrzle ruke i noge.

Sada kada su na miru mogli da sagledaju situaciju u koju su bili zapali shvatili su da su u stvari imali gotovo neverovatnu sreću. I to samo zahvaljujući tome što se stari Grenvil Kuper zabrinuo za sudbinu svoje unuke. U trenutku kada se na kanjon spustila snežna mećava Kuper je odlučio da krene u potragu za Ejmi iako su ga i Sved Galager i Sejdž Milam od toga odvraćali govoreći mu da će Ejmi noć sigurno provesti kod Doka Karlina. Uvidevši da starca ne vredi ubeđivati Milam i Galager su rešili da umesto njega krenu u belu neprozirnu noć u kojoj su kod Kejv Roka nabasali na Šejna i Ejmi.

Galager i Milam su sedeli za stolom i lagano srkutali vreli punč koji je Grenvil Kuper u međuvremenu bio pripremio. Obojica su krajičkom oka podozrivo posmatrali Šejna koji je trljao Ejmine podlaktice na kojima su se pojavili prvi tragovi promrzlina.

Ni Ejmi ni Šejn za sada nisu bili u stanju da im ispričaju zbog čega su usred noći iz grada krenuli prema Čilako kanjonu.

— Sto mu gromova, Ejmi! Pa ti bar znaš šta u ovim krajevima može sve da se desi — procedio je odjednom stari Grenvil Kuper koji nije bio baš prijateljski raspoložen pre-

ma Šejnu pošto je sudeći po pogledima koje mu je Ejmi upućivala strahovac da bi Šejn mogao da mu preotme svu unukinu naklonost. — Čuđim se da nisi primetila da se sprema nevreme i da nisi ostala kod Doka Karlina.

— U tom slučaju bi Šejn sada bio mrtav — odvratila je ona tihim glasom uputivši pri tome Šejnu dražesan osmeh.

— Pa šta? — procedio je starac potpuno ravnodušno. — Zar je to razlog da zbog nekog običnog stranca stavljaš vlastiti život na kocku?

— Hofman i njegovi ljudi su ubili Kliforda Dana, Greni — promrmljala je ona.

Na trenutak je u brvnari nastao opšti tajac. A onda je i ne sačekavši da je bilo ko šta upita Ejmi počela da priča šta se u gradu sve dogodilo.

— I kažeš da si video Hofmana? — rekao je Galager nakon što je Ejmi sa svojom pričom stigla do trenutka kada su ih on i Milam pronašli.

Klimnuvši glavom Šejn počeo da opisuje Milta Hofmana. Krajičkom oka je pri tome motrio na Sejdža Milama čije su oči odjednom nekako čudno zasvetlučale.

— Mislim da bi trebalo da prekinemo sa ovom igrom, Milame — promrmljao je Šejn.

— A ko se to ovde i čime igra? — upitao je Milam.

— Ja sa jedne strane, a ti i Galager sa druge. Ejmi mi je naime ispričala da ste vas dvojica od pokojnog Lajfa Mičenera otkupili njegovo nalazište pre nego što je Mičener sklopio ugovor sa Miltom Hofmanom. — Tu je Šejn na trenutak zastao pošto je primetio iznenađenje ne samo na Galagerovom i Milamovom licu, već i na licu starog Grenvila Kupera. A onda je sa smeškom na licu dodao: — Budite sigurni da od mene ovo niko neće saznati. Milame, Ejmi mi je isto tako rekla da si joj pričao o nekom čoveku u Ledvilu koji se isto kao ni Hofman nikada nije pojavljivao u javnosti i koji je nestao bez traga nakon što je njegova banda razbijena. I meni je taj slučaj poznat i znam da se čovek zvao Ledvil Džek Kaster.

Milamovo lice se odjednom smračilo dok mu je ruka za sve osim za Šejna neprimetno nestala negde ispod stola. Šejn je bio siguran da se spustila na dršku teškog službenog „kolta“ koji je uzeo od poginulog šerifa.

— Bert Everli je u svom novčaniku nosio telegram, Milame — pročitao je Šejn. — A taj telegram mu je neko poslao u Pokatel obaveštavajući ga da je L. Dž. u Kor de Alenu. U potpisu su stajali jedino inicijali K. D. Jedina osoba u Kor de Alenu čijem imenu odgovaraju ti inicijali je šerif Kliford Dan. Međutim, on je odlučno porekao da sa tim telegramom ima bilo kakve veze.

— U Everlijevom novčaniku se nije nalazio nikakav telegram — procedio je Milam ledenim glasom.

— Ti nisi ni mogao da ga vidiš pošto je bio pao u sneg

nakon što me je Galager puškom tresnuo po glavi — odvratio je Šejn nemoćno slegnuvši ramenima.

Na osnovu izraza Milamovog lica koji je i nakon ovoga ostao nepromenjen Šejn je zaključio da mu polukrvni Indijanac i dalje nije verovao.

— I kažeš da si zaista ubio Diksona? — procedio je Milam.

Šejn klimnu glavom.

— Nakon toga sam otišao do Hofmanove kuće gde sam tog ljigavca naterao da mi otvori svoj trezor pošto sam se nadao da ću u njemu pronaći bilo kakav dokaz da su Hofman i Ledvil Džek jedna te ista osoba. Onaj L. Dž. o kom je u telegramu reć jeste Ledvil Džek, zar ne Milame?

Stisnutih usana Milam lagano klimnu glavom. Odmah zatim je levom rukom posegao za džep svoje debele jakne odakle je izvukao sjajnu metalnu zvezdu.

Šejn je u prvi mah pomislio da se radi o značiji Berta Everlija no onda je ugledao natpis „ZAMENIK US MARŠALA“, a on se razlikovao od onog na Everlijevoj zvezdi.

— Ti si dakle čuvar zakona, Milame? — upitao je Šejn iznenađeno.

Sejdž Milam klimnu glavom. — A ti, Šejne?

Tiho se nacerivši Šejn je odgovorio:

— Nešto slično. Bilo kako bilo, u Misuli sam dobio informaciju da se Ledvil Džek možda krije u Kor de Alenu. Ali reci ti meni šta je to što te čini tako sigurnim da je Milton Hofman u stvari Ledvil Džek Kaster?

— Sličnosti su i suviše velike da bi se radilo o pukoj slučajnosti, Šejne. I ovde se sve odvija isto onako kao u Ledvilu. Hofman se do sada nigde nije pojavljivao tako da bi sigurno lako pobegao sa svojim plenom da je kojim slučajem nanjušio opasnost. A sada, pošto si uspeo da vidiš njegovu njušku siguran sam da će narediti da te ubiju kao i sve one kojima si eventualno mogao da preneseš njegov opis.

Šejnove misli odjednom odlutaše do Milta Hofmana. Ponovo je pred sobom ugledao karikaturu od čoveka u čijim se očima ogledao neizmeran strah. Zaista nije mogao da poveruje da je Hofman glavna ličnost čitavog ovog poduhvata, već da je možda jedino paravan za nekoga ko u pozadini vešto vuče sve konce. Ta svoja razmišljanja Šejn međutim, nije izrekao glasno. Umesto toga je samo tihim glasom procedio:

— Kliford Dan je još uvek bio živ kada sam se pojavio u zatvoru. Jedine reči koje je uspeo da izgovori pre nego što je izdahnuo bile su „Terens Karlin je...“ Moraćmo što pre da odjašemo nazad u Kor de Alen i da upitamo Doka Karlina da li možda zna šta je to šerif na samrti hteo da kaže.

— A šta si pronašao u Hofmanovom sefu? — upitao je Grenvil Kuper koji je upravo ubacivao još nekoliko cepanica u već usijanu peć.

— Ništa osim nešto malo novca i nekoliko ugovora o kupovini kuća i prodavnica u Kor de Alenu.

— Hoćman mora da je već zgrnuo ogromnu hrpu dolara — promrmljao je Sved Galager. — Čudi me međutim, da ih nisi pronašao kod njega pošto u Kor de Alenu nema nijedne banke gde bi mogao da ih deponuje.

— Možda u njegovoj kući postoji još jedan sef koji nisam uspeo da otkrijem — rekao je Šejn koji dok je osećao da mu vreli punč polako ponovo vraća snagu.

— I šta si sada našumio, Šejne? — upitao je Sejdž Milam.

— Čim prestane snežna oluja polazim nazad za Kor de Alen. Naravno, pod uslovom da mi se i vas dvojica pridružite. Utroje bismo možda i mogli da izađemo na kraj sa Hofmanovim revolverašima.

— Nas je ipak četvorica! — procedio je Grenvil Kuper van sebe od besa. — Ili možda mislite da ću dozvoliti da vi žutokljunci umesto mene izvlaćite kestenje iz vatre?

XI

Bilo je počelo već da sviće kada je oluja napokon prestala.

Šejn je sedeo na krznenom prostiraču pored same peći dok se Ejmi nežno priljubila uz njega. Već od samog početka ona je svima nedvosmisleno stavljala do znanja da se između nje i Šejna prethodne noći nešto zbilo.

Grenvil Kuper bi je povremeno mrko pogledao, ali se nije usuđivao bilo šta da kaže.

Starac je živio već više od dvadeset godina ovde u ovom bespuću i bilo je dovoljno da samo promoli nos kroz prozor pa da kaže kakvo ih vreme očekuje.

— Moraćemo da požurimo ako mislimo da stignemo do Kor de Alena — promrmljao je starac uvidevši da je ovo bilo samo kratko zatišje pre sledećeg naleta orkanske mećave.

Ledena hladnoća je zapljusnula Šejna kada mu se pridružio pored poluodškrinutog prozora. Nebo je bilo bez ijednog oblaka ali je zato čitav kanjon bio utonuo u beskonačno debele naslage snežnih masa.

— Hoćemo li uopšte uspeti da se probijemo? — upitao je Šejn.

Stari Grenvil Kuper klimnu glavom.

— Teško će biti jedino do Kejn roka. Odatle je put širok, a i vetar neprekidno duva tako da, ako se izuzme nekoliko smetova na koje ćemo sigurno naići, ne bi smelo da bude nekih većih poteškoća da stignemo do grada.

Kada su svi zajedno počeli da navlače svoje debele krznene ogrtače pridružila im se i Ejmi.

— Ti ostaješ ovde! — procedio je Grenvil Kuper primećivši da se i ona spremala da krene sa njima.

Ejmine oči ljutito zasvetlucaše.

— Ne, Greni! — rekla je ona odlučnim glasom. — Ako vam se bilo šta dogodi ja ću ovde ostati potpuno sama. I zbog toga me ništa ne može sprečiti da vam se pridružim.

— Ejmi je u pravu, Kuperu — umešao se Šejn. — I zato će najbolje biti da je povedemo sa sobom i da je sklonimo kod Doka Karlina.

Nakon kraćeg premišljanja i starac je uvideo da nisu mogli tek tako da je ostave samu na milost i nemilost ćudima prirode.

Pošto je prvi bio gotov sa oblačenjem Sejdž Milam je prišao vratima. Kada ih je lagano otvorio u kolibu počeo da kulja sneg, koji je napolju dosezao gotovo do polovine vrata. Dohvativši lopatu sa zida Milam je krenuo da prokopava put prema štali gde su im se nalazili konji.

Šejn se za to vreme oblačio pored odškrinutog prozora. Prozor koji mu se odatle pružao, delovao je pomalo nestvarno. Sunce je tek bilo izašlo i njegovi zraci su se reflektovali od sitnih snežnih kristala stvarajući pri tome utisak kao da je čitava dolina bila presvučena tankim srebrnim nitima.

Šejn je već hteo da se odmakne od prozora kada je ugledao nešto što ga je nateralo da se neprimetno strese. Odmah zatim je širom otvorio prozor zagledavši se u sitne tamne mrlje koje su se lagano kretale.

— Šta je? — upitao ga je Sved Galager primetivši da nešto nije u redu.

Jahači, prođe Šejnu kroz glavu. Da, sada više nije bilo nikakve sumnje da su te sitne mrlje u stvari bile kolona jahača koja im se sve više približavala.

Skupljenih očiju Šejn je uspeo da izbroji ukupno osam konja sa isto toliko jahača.

Ugledao ih je i Sved Galager.

Samo delić sekunde kasnije Šejn je primetio da su se zastavili i da se njihov predvodnik podigao u sedlu.

— Milame, sklanjaj se sa vrata! — proderao se Šejn ugledavši metalni odblesak u jahačevim rukama.

Ne shvatajući šta se to napolju dešava Milam se začuđeno uspravio umesto da se skloni sa vrata.

U sledećem trenutku brvnaru je ispunio njegov prigušen krik. Najpre se stresao kao gromom ošinit da bi se odmah zatim srušio na pod.

Ejmi počeo prestravljen da vrišti.

Ne oklevajući ni časa Šejn je pritčao vratima i zatvorio ih.

Kada se ponovo okrenuo ugledao je Ejmi Kuper koja je već klečala pored Sejdža Milama dok je stari Grenvil Kuper širom iskolačenih očiju zurio u Milamov okrvavljeni grudni koš, koji se žestoko podizao i spuštao.

Nakon što mu je Šejn raskopčao debeli krzneni ogrtač ugledali su ranu veličine oraha koja je zjapila na Milamovom ramenu samo nekoliko inča udaljena od srca.

— Pomozite mi! — uzviknuo je Šejn. — Moraćemo da mu skinemo ogrtač. Ti Ejmi idi i stavi vodu da se greje! Samo požuri pošto gubi strahovito mnogo krvi.

— Imamo li bilo kakvih izgleda da se ovde branimo? — upitao je Šejn starog Grenvila Kupera.

Kuper klimnu glavu.

— Ne samo što ne mogu da uđu unutra, već neće moći ni da nam zapale krov nad glavom pošto su balvani zaleđeni.

Pri pomisli da bi Hofmanovi revolveraši i ovde možda mogli da upotrebe dinamit Šejna počеше da podižaze ledeni žmarci.

Jahači su bili udaljeni još nekih pet stotina jardi od kolibe i sigurno će im trebati još neko vreme dok joj se dovoljno ne približe.

Sved Galager je pomogao Ejmi da Milamu skine jaknu nakon čega ga je podigao i položio na sto.

— Bolje ga okrenu na levu stranu — procedio je Šejn pošto se nadao da bi na taj način bar donekle mogli da uspore krvarenje.

Sada kada je Milam ležao postrance mogli su jasno da vide da je metal prošao kroz rame ostavljajući na leđima još veću rupu od one na grudima. To je značilo da je metak koji ga je pogodio najverovatnije bio ispaljen iz dalekometne „šarps” puške ogromnog kalibra.

Ne oklevajući ni časa Šejn je Milamu skinuo i košulju. Ugao pod kojim se metak zario u Milamovo telo govorio je Šejnu da srce i pluća očigledno nisu bili povređeni i da bi Milam mogao da se izvuče ukoliko im pođe za rukom da zaustave šikljanje krvi.

Koristeći iskustvo koje je stekla posmatrajući Doka Karlina, Ejmi je počela jodom pažljivo da briše rubove ogromne rane na Milamovim leđima,

Milam je bolno jauknuo da bi odmah zatim ponovo utonuo u neku vrstu polusvesnog stanja.

Pošto krvarenje i dalje nije prestajalo, Šejn je znao da će morati da preduzmu nešto radikalnije ako ne žele da im Sejdž Milam umre. Zbog toga je prišao Grenvilu Kuperu i rekao:

— Treba mi dosta baruta, Kuperu!

Starac ga je na trenutak začuđeno pogledao da bi onda ipak prišao polici u dnu brvnare sa koje je skinuo mesiganu bocu punu puščanog baruta.

Šejn se vratio do stola gde je odmah počeo barutom da posizira ranu iz koje je uz snažno pulsiranje i dalje oticala krv.

Ono što je zatim usledilo nateralo je Ejmi da prebledi. Šejn je naime, ne obazirući se na njene molećive poglede, kresnuo palidrvcem i plamen prinio barutu koji je uz tiho šuštanje odmah počeo da gori.

Prostoriju je odjednom ispunio nesnosan smrad sprženog ljudskog mesa.

Ejmi je osetila kako joj klecaju kolena da bi trenutak kasnije onesvešćena pala na pod.

Pošto je svaki sekund bio dragocen, Šejn nije imao vremena da se sada još i njome bavi, tako da je samo okrenuo onesvešćenog Milama na leđa, nakon čega je ponovio isti onaj postupak od maločas.

Grenvil Kuper poče glasno da kašlje, tako da se Šejnu čak u jednom momentu učinilo kao da će starcu pozliti.

— Bolje pazi na jahače, Grenville! — dreknuo je Šejn.

— Hej, hej! — prosiktao je starac. — Ipak još uvek nisi član moje porodice, pa da tako možeš sa mnom da razgovaraš, Šejne.

Ejmi je u međuvremenu ponovo bila došla svesti i sada je nekako postišeno stajala po strani.

— Voren Hog i njegovi lešinari! — uzviknuo je Grenvil Kuper nakon što je provirio kroz otvor za puške koji se nalazio na svakom prozorskom kapku. Proturivši svoj karabin kroz prorez u masivnom drvenom kapku, Kuper je ispalio metak u pravcu Hofmanovih revolveraša. Odmah zatim je glasno opsovao, po čemu su ostali mogli da zaključe da je promašio.

Hofmanovi plaćenici su odmah uzvratili paljbom.

Šejn je glavom dao znak Galageru da uhvati Milama za noge nakon čega su ga zajedničkim snagama poneli prema krznenom prostiraču na koji su ga spustili tek pošto je Ejmi preko njega raširila snežno belu lanenu plahu.

— Ostani pored njega, Ejmi — rekao je Šejn da bi odmah zatim sa Milamovom „vinčesterkom” u ruci prišao jednom od prozora.

Pogled koji se pružao kroz uski prorez nije mu omogućavao da razazna šta se napolju događa.

— Sklonili su svoje konje iza obližnjih stena i sada će sigurno pokušati da se prišunaju brvnari — procedio je Grenvil Kuper. — Međutim, grdno se varaju ako misle da će uspeti da nas isteraju odavde.

Šejn i dalje nije mogao da natera sebe da starcu ispriča detalj koji im je svima do tada bio prećutao. U pitanju je naime bila mogućnost da bi banditi i ovoga puta mogli da upotrebe dinamit, kao što su to uostalom i učinili kada su iz zatvora oslobodili Vorena Hoga.

Prepuštivši svoje mesto na prozoru Galageru, Šejn je prišao starcu.

— Moram nekako da izađem odavde, Kuperu. Sve dotle dok smo ovde oni nas drže u šaci.

— Ovde u brvnari možemo da se održimo bar ceo jedan dan — odvratio je starac glasno se nacerivši. — A dotle će se snežni tornado ponovo vratiti. Kada ovuda protutnji moći ćemo jednostavno da izađemo napelje i da pokupimo njihova smrznuta tela.

— A šta je sa tvojim mazgama i sa Galagerovim i Milamovim konjem? — upitao je Šejn.

Starac samo slegnu ramenima.

— Možda će ih i ubiti, ali od toga neće imati neke naročite koristi.

— Da, ali šta ako se za vreme mećave sklone u štalu?

Grenvil Kuper ga začuđeno pogleda.

— Njih je osmoro, Šejne. Pa zar ne shvataš da protiv njih nemaš nikakvih izgleda, ako samo promoliš nos odavde?

— Moja šansa leži u činjenici što i oni isto to misle i što neće računati da bih mogao da se pojavim.

— Idem i ja sa tobom. Sejne — promrmljao je Sved Galager.

— Ne, Svede — odmahnuo je Sejn glavom. — Vas dvojica ćete ostati ovde i pucaćete na sve što se napolju pomera. I gledajte da nikome ne dozvolite da se primakne kolibi.

Napolju ponovo počese da odjekuju pucnji.

— Pa kada je već toliko navalio da ga one proklete protuve ubiju, onda ga pusti napolje kroz podzemni prolaz koji vodi u štalu, Svede — promrmljao je Grenvil Kuper nakon što je ispalio još jedan metak iz svog karabina.

Sved Galager je sčepao Sejna za mišicu i povukao ga za sobom prema prostiraču na kom je ležao Sejdž Milam. Podigavši jedan njegov kraj, Galager je podigao poklopac i rekao: — Kada stigneš do štale, naći ćeš se usred sena tako da niko neće moći da te primeti. Uzmi ove rukavice — pri tome mu je Galager pružio par tankih kožnih rukavica koje je izvukao iz nedara — jer ako ih ne staviš, moglo bi lako da se dogodi da ti se usled hladnoće prsti zalepe za „vinčesterku”.

Trenutak kasnije Sejn je nestao u tami podzemnog prolaza koji je bio toliko skučen da je morao četvoronoške da se kreće. Već nakon desetak jardi je glavom udario o smrznutu zemlju što je bio znak da je stigao do kraja tunela. Odmah zatim je podigao ruke i napipao drveni poklopac koji je oprezno podigao i ušao u štalu gde se našao usred ogromnog plasta sena.

XII

Sejn je stajao šćućuren pored štalskih vrata koja su bila dopola odškrinuta.

Bio je ne malo iznenađen toplotom koja ga je okruživala. Tela Kuperovih mazgi kao i Galagerovog i Milamovog konja su uspeła da zagreju prostoriju iako su napolju vladale arktičke temperature.

Do njegovih ušiju su dopirali tihi glasovi Hofmanovih revolveraša.

Znao je da ne može da ostane u štali i da ih odatle zaspe kišom olova, pošto bi ga jednom jedinom šipkom dinamita lako poslali na onaj svet. Štalska vrata su se nalazila na severnoj strani klanca, tako da nije pretila opasnost da pre vremena bude otkriven, pošto su Hog i njegovi pratioci potražili zaklon iza stena na istočnoj strani. Zbog toga je bez veće bojazni još malo otvorio vrata i izašao napolje u dubok sneg.

Dočekao ga je ledeno hladan vetar koji je duvao sa severa i koji je sa sobom nosio guste crne oblake koji nisu slutili na dobro.

Grenvil Kuper je, dakle, bio u pravu kada je nagovestio ponovni dolazak snežnog tornada, pomisli Šejn.

Pošto oblaci sigurno nisu promakli ni Vorenu Hogu, Šejn je znao da je to značilo, da će banditi požuriti sa svojim napadom na brvnaru, pošto je jedino ona mogla da im pruži utočište pred sledećim naletom bele smrti.

Prokopavši sebi put kroz dubok sneg, Šejn je stigao do ugla štale, odakle je bolje mogao da osmotri čitavu situaciju.

Tako je na nekih pedesetak jardi od sebe ugledao tri prilike koje su se nešto dogovarale.

U rukama jednog od njih odjednom je blesnuo upaljen fitilj šipke dinamita. Nakon što je munjevito podigao „vinčesterku” i oslonio je o rame, Šejn je pažljivo nanišanio. Prst na obaraču mu se zgrčio u trenutku kada se revolveraš pridigao da bi šipku dinamita bacio prema vratima brvnare.

Gotovo istovremeno, dolinom je odjeknuo bolan krik revolveraša koji se odmah zatim srušio u sneg.

Jedan od one druge dvojice počeo uzbudjenim glasom nešto da uzvikuje. U sledećem trenutku on se bacio napred u sneg da bi odmah zatim nešto poletelo kroz vazduh. Bila je to šipka dinamita čiji je fitilj već skoro bio dogoreo, tako da je nakon samo nekoliko jardi uz zaglušujuću detonaciju eksplodirala u vazduhu.

Dvojica preživelih revolveraša odjednom jurnuše nazad prema stenama iza kojih su ostali zajedno sa svojim konjima bili potražili zaklon.

Do Šejnovih ušiju je dopro glas Vorena Hoga, koji je onu dvojicu nazivao najpogrdnijim imenima, što su tako kukavički pobeegli.

Grenvil Kuper i Sved Galager počеше da pucaju prema stenama, ali osim što su podizali prave stubove snega visoko u vazduh, nisu uspeli ništa drugo da postignu.

Okrenuvši glavu unazad, Šejn je video da su im crni oblaci nezadrživo približavali i da neće proći još mnogo vremena pre nego što kanjon ponovo zahvati snežna mećava.

Odjednom je začuo Kuperov razdragan glas: — Eno ih, beže kao zečevi!

Šejn je, međutim, i dalje bio oprezan, sve dok nakon deset minuta nije video, na putu koji je vodio prema Kejv roku, kolonu jahača koja se polako udaljavala.

Razdaljina do njih je iznosila već više od osam stotina jardi, ali je Grenvil Kuper ipak još jednom zapucao.

— Prestani da pucaš, Kuperu! — uzviknuo je Šejn svestan da je starac samo uzalud trošio municiju.

Nepunih četvrt sata kasnije jahači su nestali iza planinskog sedla Kejv roka.

Pre nego što je pošao nazad u brvnaru, Šejn je još jednom pogledao prema mestu na kom je jedan od Hogovih ljudi ostao pogođen da leži u snegu.

Međutim, tamo se i dalje ništa nije pomeralo, tako da se

Šejn pitao da metak iz njegove „vinčesterke” ipak nije možda smrtno ranio Hofmanovog revolveraša.

— Hej! — uzviknuo je Šejn u tom pravcu. — Vidiš li one oblake što nailaze, čoveče? Najkasnije za sat vremena ovde će biti gore nego u paklu. Onda će za samo nekoliko minuta od tebe ostati jedino santa leda. Zato se javi kada budeš hteo da te unesemo u kolibu!

Potrajalo je samo nekoliko sekundi, a onda je Šejn začuo revolverašev promukao glas.

I pored toga što mu je Grenvil Kuper iz kolibe dovikivao da bi tu protuvu koja je htela dinamitom da ih digne u vazduh trebalo ostaviti da crkne u snegu, Šejn se ni na trenutak nije dvoumio da li da mu pritekne u pomoć ili ne. Probijajući se teškom mukom kroz dubok sneg, Šejn je krenuo prema njemu. Kažiprst mu se, međutim, za svaki slučaj i dalje nalazio na obaraču „vinčesterke”.

A onda je, sklupčanu u snegu, ugledao tamnu revolveraševu priliku, ispod koje se već bila stvorila mala lokva smrznute krvi.

Kada je revolveraš na trenutak podigao glavu, Šejn ga je odmah prepoznao. Bio je to isti onaj gorila koji je pokušao da ga spreči da uđe u Hofmanovu kuću. U njegovim sitnim očima se ogledao neizmeran strah, kada je u Šejnovim rukama ugledao „vinčesterku” koja je bila uperena u njegove grudi.

— Jesi li u stanju da hodaš? — upitao ga je Šejn grubim glasom. — I reci gde si pogoden?

Umesto bilo kakvog odgovora, Hofmanov gorila mu je samo levom rukom pokazao prema desnoj strani svog krznenog ogrtača koji je već dobro bio natopljen krvlju.

Nakon što je prebacio njegovu levu ruku preko svog ramena, Šejn ga je odvuкао do kolibe.

— Da ne misliš možda da si ovim sebi obezbedio mesto u raj? — prosktao je Grenvil Kuper zatvorivši vrata za njima. — Kempbel je jedan od najgorih i najsurovijih Hofmanovih snagatora. Pre nekoliko meseci je gotovo na smrt pretukao Darhema kada ovaj nije hteo da po bednoj ceni proda svoju štalu Hofmanu.

Galager je za to vreme smestio Hofmanovog gorila na malu drvenu stolicu, nakon čega mu je sa glave svukao krznenu kapuljaču.

Tup izraz Kempbelovih očiju je Šejnu jasno kazivao da pred sobom ima ne baš mnogo promućurnog momka kome je sigurno uvek nekoliko puta trebalo govoriti šta da uradi.

— Ja nisam ubica, Kuperu — rekao je Šejn na kraju. — A nadam se da to isto važi i za vas ovde. Za ono što je učinio, Kempbel će morati da odgovara. Hajde, Svede, pomozite mu da svuče ogrtač.

Nakon što su mu na brzinu previli ranu, koja je bila dosta duboka, ali ne i mnogo opasna. Šejn je otpio gutljaj vrelog punča i rekao:

— A sada ćeš nam odgovoriti na nekoliko pitanja, Kempbele!

— Taj ima da te slaže čim otvori usta, Šejne — umešao se Sved Galager.

— Zašto? Pa mislim da je i sam svestan toga da ću ga prepuštiti vama, ukoliko bude držao jezik za zubima, ili pak ne bude govorio istinu. U tom slučaju možete sa njim da činite šta vam je volja.

Zlurado se nacerivši, Sved Galager je počeo da zavrće rukave svoje košulje.

— Dakle, ko je pucao na Sejdža Milama? — procedio je Šejn.

— Da li je mrtav? — upitao je gorila zagledavši se u Milama, koji je i dalje ležao bez svesti na mekoj krznenoj prostirci.

— Još ne — promrmljao je Galager. — Ali ako kojim slučajem ne preživi, tada budi siguran da ću kao prvo, tebi prosvirati metak kroz tu tvoju vašljivu lobanju. U tome neće moći čak ni Šejn da me spreči.

— Voren Hog je pucao! — uzviknuo je Kempbel sav bleđ u licu.

— Zašto je Pirson hteo da razvali vrata od Hofmanove sobe, iako mu je Hofman izričito naredio da ništa ne preduzme? — upitao je Šejn.

— Nemam pojma, Šejne. I ja sam tada pomislio da je Pirson sišao sa uma.

— Zbog čega se Hofman nikada nije pojavljivao u gradu? Čemu uopšte ta igra skrivalica?

— Pa valjda zato što je onako debeo i što mu se ljudi podsmevaju — odvratio je Kempbel.

— Rekao sam ti da taj nitkov laže čim usta otvori — prosihtao je Sved Galager.

Šejn, međutim, nije delio ovo Galagerovo mišljenje, pošto je bio potpuno siguran da Kempbel u stvari uopšte nije bio sposoban da prozre igru koju su Hofman i nekolicina ljudi oko njega igrali.

— Gde je bio Voren Hog onoga dana kad sam stigao u Korde Alen?

— Tog jutra je rano nekuda odjahao — odgovorio je Hofmanov gorila.

— Da li ti je rekao kuda ide?

Kempbel odmahnu glavom. — O takvim stvarima nije nikada govorio.

— Čak ni Hofmanu?

— Ni njemu.

— Pa zar Hofman nije bio ljut što je Hog mnogo toga činio na sopstvenu ruku?

— To zaista ne znam — promrmljao je gorila.

— Da li se Hog u gradu družio sa još nekim osim sa ostalim Hofmanovim revolverašima?

— Ni to ne znam.

U tom trenutku je Sved Galager skočio van sebe od besa.

Hteo je da ščepa Kempbela za gušu, ali ga je Šejn u tome sprečio.

Odjednom se pred brvnarom začulo strahovito fijukanje vetra, od kog je koliba počela da podrhtava.

Snežni tornado se dakle zaista ponovo obrušava nad Čilako kanjonom, pomislio je Šejn dok je prilazio Ejmi, koja je i dalje dežurala pored Sejdža Milama.

Mečava je ovoga puta trajala puna dva dana.

U kolibi ih je sve već odavno ispunjavao tup osećaj rezigniranosti, pošto su znali da su mazge i konji mrtvi. Dok je brvnara uspešno odolevala svim čudima prirode, jedan strahovit nalet vetra je prethodnog dana kao od šale srušio severni zid štale.

I pored toga što su ostali pokušavali u tome da ga spreče, Grenvil Kuper je podzemnim prolazom krenuo da vidi šta se to desilo. Nije, međutim, uspeo da podigne poklopac i da uđe u štalu, pošto se očigledno nešto teško nalazilo na njemu.

Svima njima je bilo jasno da su se životinje sigurno u roku od samo nekoliko minuta smrznule, ako ih već prethodno nisu pobili delovi štale koji su leteli na sve strane.

Sejdž Milam je tresen groznicom, tokom ova dva dana neprekidno nešto buncao. Ponekad su čak svi zajedno morali da ga pridržavaju da ne skoči na noge.

Za razliku od Milama, Kempbel se izuzetno dobro i brzo oporavljao.

Šejn je sa grozničavim nestrpljenjem očekivao da se vreme napokon smiri iako je bio svestan da neće biti ni malo lako da se bez konja domognu Kor de Alena.

Onda je fijukanje vetra napokon utihnulo. Trebalo je međutim da prođe još neko vreme pre nego što su ljudi u brvnari shvatili šta je ta iznenadna tišina značila.

Šejn se prvi podigao sa krznenog prostirača u blizini užarene peći da bi se odmah zatim uputio prema vratima brvnare. Kada ih je otvorio njegovom čuđenju nije bilo kraja, pošto se našao suočen sa pravim pravcatim snežnim bedemom koji je prekrivao čitavu brvnaru.

Za to vreme je Galager prišao prozorima, no kapci nisu mogli da se otvore, što je bio samo još jedan dokaz da su bili potpuno zavezani.

Ščepavši Kuperovu lopatu, Galager je počeo da otkopava sneg koji je za razliku od onog od pre dva dana bio vlažan i težak.

Nakon što su svi navukli svoje krznene ogrtače, Šejn je odmenio Sveda Galagera. Kopao je još nekih petnaestak minuta, a onda se obrušio sneg iznad njegove glave, tako da je mogao da vidi plavetnilo neba.

Ne oklevajući ni časa, Šejn je rukama razgrnuo ostatak

snega, nakon čega je lopatom oformio stepenice u snegu i njima se popeo gore, gde je promolio glavu kroz otvor prečnika dve do tri jarde.

Prizor koji je ugledao delovao je avetinjski. Učinilo mu se da promatra snežno jezero, koje je ispunjavalo gotovo čitav kanjon.

U tom trenutku mu se pridružio i Sved Galager koji je zagledavši se prema Kejv roku tiho promrmljao:

— Sreća jedino što je sneg čvrst i vlažan.

Šejn klimnu glavom svestan da su jedino po ovakvom snegu i mogli da napreduju uz pomoć Kuperovih snežnih cipela.

U tom času im je išlo u prilog i to što je bilo tek rano jutro i da su do mraka mogli da stignu do Kor de Alena.

Sejdž Milam je posle više od dva dana bio ponovo došao svesti. Još uvek ne shvatajući šta se to oko njega dešava, stisnuo je zube dok su ga Šejn i Galager pažljivo polagali na nosila koja su tokom poslednja dva dana bili pripremili. Na krajevima nosila bili su svezani dugački široki kožni remeni uz pomoć kojih su Šejn i Galager nameravali da ga vuku za sobom.

Ejmi se i dalje nalazila pored Milama. Šejn je čuo kako mu tihim glasom priča šta se poslednjih dana sve dogodilo.

Kada su sve pripreme napokon bile završene Grenvil Kuper je stao na čelo kolone da bi isprobao čvrstinu snega. Kada je uvideo da će ispletene snežne cipele koje su svi do jednog navukli preko svoje obuće, izdržati njihov teret, Kuper je naredio Kempbelu da krene napred i da im krči put.

— Ako posustaneš, ostavićemo te jednostavno da ležiš u snegu, Kempbele — zapretio je on Hofmanovom gorili.

Trebalo im je gotovo puna dva sata dok nisu stigli do Kejv roka.

Kasnije se ispostavilo da je Grenvil Kuper bio grdno pogrešio kada je rekao da će odatle sve ići daleko lakše. Neprekidno su nailazili na ogromne smetove koji su im se na momente činili nesavladivim, no na kraju su ipak uspevali da se nekako probiju.

Klajd Kempbel je bio već na izmaku snaga, tako da ga je Šejn smenio na čelu kolone, dok je njemu naredio da zajedno sa Galagerom nastavi da vuče nosila sa ranjenim Sejdžom Milamom.

Sunce je već uveliko bilo prešlo svoj zenit i sada je već polako nestajao na zapadnom horizontu.

Šejn je neprekidno osmatrao predeo pred sobom u nadi da će konačno ugledati kuljanje dima iz dimnjaka kuća u Kor de Alenu.

Sved Galager se nalazio tik iza njega. I pored toga što je i dalje bilo izuzetno hladno, Galagerovo bradato lice je bilo ožiljivo krupnim graškama znoja.

— Sto mu gromova, pa zar je moguće da se Kuper prevario u pravcu kojim se stiže do grada? — procedio je Šejn.

— Na Kuperovu moć orijentacije čovek može potpuno da

se osloni, Šejne — odvratio je Galager odmahnuvši glavom. — Siguran sam da ćemo uskoro stići.

— Tvoje reči u božije uši — promrmljao je Šejn, nakon čega je produžio dalje, iako je imao utisak da ga noge više uopšte ne slušaju.

Bio je već mrkli mrak kada su napokon ugledali tanak stub dima za koji je Šejn zbog sve snažnijeg vetra u prvi mah pomislio da je sneg koji se podizao visoko u nebo.

— Eno, vidi! — doviknuo je Šejn Galageru, koji je u tami skoro naleteo na njega.

Na surovom, silnim čiljcima izbrazdanom Galagerovom licu se odjednom pojavio gotovo dečaćki osmeh.

— Kor de Alen! — uzviknuo je on ushićeno. — Sto mu gromova, ni u snu nisam pomišljao da ću se jednog dana ovako radovati što ga vidim.

Sada, kada su se našli toliko blizu svog cilja, svi su mogli da odahnu, osim, naravno Klajda Kempbela, čije su muke time tek počinjale.

XIII

Bila je već uveliko noć kada su konačno stigli do kuće Doka Karlina.

Sved Galager je svojim karabinom držao Kempbela na nišanu, međutim, Hofmanov gorila je do te mere bio iscrpljen da čak nije ni pomišljao na bekstvo.

Ejmi Kuper je tiho pokucala na vrata koja su sa zadnje strane vodila u kuću.

Potrajalo je nekoliko minuta, dok se unutra nisu napokon začuli Karlinovi koraci.

— Do đavola, ko li je to sada ovako kasno? — odjeknuo je Karlinov prodoran glas. — Ako vam nešto treba što onda ne dođete na glavni ulaz?

— Ja sam, Dok! — uzviknula je Ejmi tiho.

Nakon što je otvorio vrata, Dok Karlin je zastao kao ukopan, ugledavši pred sobom prilike koje su prekrivene ledom ličile na sve drugo samo ne na ljude. Onda mu je pogled pao na čoveka koji je ležao na nosilima.

— Hajde, ulazite brzo unutra! — rekao je on.

Najpre je u kuću ušla Ejmi a za njom odmah i Galager i Kempbel, koga je Dok Karlin u prolazu besno ošinuo pogledom. Tek tada su Šejn i Grenvil Kuper podigli Milama sa nosila i poneli ga prema Dokovoj ordinaciji koju je Šejn već bio upoznao. Nakon što su ga položili na sto, Šejn je rekao:

— Idem da sklonim nosila u štalu.

Izašavši iz kuće, Šejn je odneo nosila u štalu, gde ih je sakrio ispod plasta sena, nakon čega je napolju uklonio sve tragove koji bi mogli da ukažu na njihovo prisustvo.

Šejn se primakao uglu Dokove kuće, odakle je osmotrio glavnu ulicu Kor de Alena. Nekoliko jardi debele snežne naslage nalazile su se na krovovima svih kuća, osim onih za koje se strahovalo da ne bi mogle da izdrže dodatni teret. te su ga njihovi vlasnici već bili uklonili.

Ogromna staklena okna „Vajt bafalo“ saluna bleštala su u punom sjaju. Šejna to ni najmanje nije čudilo, pošto je lako mogao da shvati da su mnogi stanovnici Kor de Alena u salunu najradije prekraćivali vreme tokom dugih zimskih noći.

Pogled mu je zatim odlutao do prostrane Hofmanove kuće na padini u blizini grada. Gore na spratu je bio osvetljen jedan jedini prozor, no Šejn nije mogao sa sigurnošću da tvrdi da je to bila Hofmañova soba.

Kratko nakon toga Šejn se ponovo vratio u Dok Karlinovu kuću.

Na vratima ga je dočekala Ejmi, koja je u međuvremenu bila navukla jednu od Dokovih košulja. Podigavši se na prste ona ga je nežno poljubila i rekla.

— Dok je pogledao Sejdžove rane i rekao je da sigurno ne bi preživeo da mu ih nisi spalio.

Šejn je samo zadovoljno klimnuo glavom, nakon čega su i on i Ejmi ušli u Dokovu ordinaciju gde su ih ostali već nestrpljivo čekali.

Terens Karlin, Sved Galager i Grenvil Kuper su sedeli za malim stolom u dnu prostorije, dok je Sejdž Milam sa umornim osmehom na licu već uveliko ležao u krevetu. Obrazi su mu bili upali, pošto poslednjih dana gotovo da nije ništa ni jeo, ali je ipak bilo najvažnije što će uspeti da se oporavi.

Klajd Kempbel je za to vreme sedeo svezanih ruku i nogu na stolici tako da nije pretila nikakva opasnost da bi mogao da pobegne. Uz to mu je Kuper još i strpao maramu u usta da ne bi slučajno vikao ukoliko se neko od Hofmanovih revolveraša pojavi.

— Voren Hog i ostali Hofmanovi plaćenici su i pored nezapamćene mećave uspeli da se vrate u grad — procedio je Grenvil Kuper.

— Osim toga i nema nekih drugih novosti — dodao je Dok Karlin nakon što im se Šejn pridružio. — Poslednja dva dana, dok je besnela mećava, niko se nije usuđivao da promoli nos napolje, a sada najveći broj stanovnika sedi u „Vajt bafalu“. Tamo su, naravno, i Voren Hog i njegovi ljudi.

Šejn, Sved Galager i Grenvil Kuper se kratko pogledaše.

— Vi ste potpuno ljudi, ako mislite to da uradite — promrmljao je Terens Karlin, koji kao da im je čitao misli. — Protiv Hogovih revolveraša u ovakvom stanju nemate nikakvih izgleda. Pa, pogledajte samo, kako izgledate. Mislim da bi ipak najbolje bilo da se najpre dobro odmorite, pa da tek onda počnete da lupate glavom kako da im deskočite.

Šejn odlučno odmahnu glavom.

— Nemam vremena za gubljenje, Dok. Plašim se da ne-

ćemo moći dugo da krijemo da smo u gradu. A ako Hog to sazna, tada nam se svima loše piše. Ovako barem možemo da računamo da će faktor iznenađenja biti na našoj strani.

Nakon što je izgovorio ove reči, Šejn je iz futrole izvukao svoj „remington” i na brzinu proverio njegovu ispravnost. Zatim se zagledao u Galagera i Kuperu i odlučnim glasom rekao:

— Ako neko neće da pođe sa mnom, neka mi to sada odmah kaže.

Šejn je pored sebe iznenađa začuo Ejmin preneražen krik. Sva uspaničena, devojka je odmah zatim otrčala do kreveta, gde se Sejdž Milam bio pridigao.

— Hajde, vraćaj se u krevet, Milame — procedio je Šejn tiho se nacerivši. — Pa, ne misliš valjda, da sam te skrpio samo zato da bi Hogovi revoiveraši ponovo mogli da te izrešetaju? Budi bez brige, moći ćemo mi njih da sredimo i bez tvoje pomoći.

Nakon ovoga je Šejn ostalima dao znak rukom da bi bilo vreme da pođu. Međutim, pre nego što su napustili Dokovu ordinaciju, Šejn je rekao Ejmi:

— Ti ostani pored Sejdža i pazi da nam Kempbel ne umakne. Ako bilo šta pokuša, uzmi Sejdžov revolver i slobodno mu prosviraj lobanju. Jesmo li se razumeli?

Ejmi je ćutke klimnula glavom nakon čega je iz Milamovog opasača izvukla ogromni Everlijev službeni „kolt”.

Napolju na hodniku Šejn im je tihim glasom izložio svoj plan. Ono što ga je, međutim, pomalo brinulo, bila je činjenica što Terens Karlin nikako nije hteo da odustane od svoje namere da i on na neki način doprinese hvatanju Hofmanove bande. Sviđalo se to njemu ili ne, Šejn je na kraju ipak morao da se složi da ne bi i dalje samo nepotrebno traćili vreme.

Koji trenutak kasnije Terens Karlin je napustio svoju kuću na glavna vrata, dok su se Šejn, Kuper i Galager oprezno išunjali kroz dvorište.

Pribijen u prolazu između saluna i susedne zgrade, Šejn je pažljivo motrio na verandu ispred saluna u koji je Dok Karlin ušao pre nepunih minut-dva.

Ako je sve teklo po planu, tada su i Sved Galager i Grenvil Kuper sigurno već uveliko zauzeli svoje pozicije, pomisli Šejn.

Odjednom je osetio neku čudnu nelagodnost, pošto se Dok i dalje nije pojavljivao. Naime, bilo je dogovoreno da Terens Karlin samo uđe u salun i da izvidi koliko je Hofmanovih revolveraša nalazilo u Hogovoj pratnji.

Minuti su i dalje neumitno prolazili, a od Doka Karlina i dalje nije bilo ni traga ni glasa.

Zatim je Šejn iz pravca saluna začuo nečije suludo cerekanje da bi odmah zatim odjeknuo Hogov neprijatno kreštav glas:

— Šta je, što ne piješ, Dok? Pa, inače baš i ne biraš društvo u kom ćeš da se nalivaš viskijem.

— Hajde, ostavi ga na miru, Hog! — začuo se glas Fej Karlin.

Šejn je već hteo da izađe iz svog zaklona i da krene prema salunu, kada je iznenada primetio da neko izlazi iz hotela.

Svetlosti petrolejskih lampi koje su bile okačene ispred saluna i hotela omogućila je Šejnu da jasno razazna njegov lik. Bio je to Lem Hardi, koji se kratko osvrnuo oko sebe, nakon čega je pošao u suprotnom smeru od onog odakle je Šejn maločas došao. Šejn međutim nije mogao tačno da vidi kuda se Hardi uputio, pošto mu je brdo počišćenog snega zaklanjao vidik.

Šejn je u sebi osećao neku čudnu napetost. Na trenutak se dvoumio da li da krene za Hardijem, no odluku je umesto njega doneo Voren Hog, koji je u salunu ponovo počeo kao sumanut da se cereka. Sada više nije bilo nikakve sumnje da će morati nešto da preduzme, pošto bi inače Kuper i Galager na svoju ruku priskočili Doku Karlinu u pomoć.

Ne oklevajući više ni časa, Šejn je izašao na verandu. U tom trenutku je u salunu odjeknuo prasak revolverskog hica.

— Sada je zaista bilo dosta, Hog! Hajde, gubite se iz „Vajt bafala“! — uzviknula je Fej Karlin uzbuđenim glasom.

Otvorivši vrata saluna, Šejn je za šankom ugledao masu okupljenog sveta koja je bila načinila polukrug oko Doka Karlina, Vorena Hoga i Fej Karlin.

Fej je na sebi ponovo imala svoju tamnozelenu haljinu sa dubokim izrezom na grudima.

Voren Hog je levom rukom držao Doka Karlina za vrat, dok mu se u desnoj nalazila boca viskija čiji je sadržaj pokušavao da saspe Doku u usta.

Jedan jedini pogled bio je dovoljan Šejnu da sagleda celokupnu situaciju. Barmen je ukočenog lica stajao tik pored vrata, kroz koja je Šejn nakon svog dolaska u Kor de Alen prošao kada je krenuo da se okupa.

To što se barmen nije mrdao, moglo je samo da znači da se Sved Galager nalazio na svom mestu i da mu je najverovatnije zario cev karabina u rebra.

I vrata u dnu saluna su bila jedva primetno odškrinuta.

Jedan od momaka koji su stajali za šankom se okrenuo i naprosto skamenio. Iz njegovih širom otvorenih usta dopiralo je neko nerazgovetno brundanje koje je privuklo pažnju i ostalih gostiju „Vajt bafala“.

Među onima koji su tupo zurili u njega, Šejn je prepoznao likove nekolicine Hofmanovih revolveraša.

Ljudi se odjednom lagano razidoše tako da je sada i Voren Hog mogao da vidi Šejna.

Hog odjednom preblede kao da je pred sobom ugledao avet, a ne živog čoveka.

Nijednom od prisutnih nije, naravno, promakla sjajna me-

talna zvezda, koju je Šejn ponovo nosio na svojoj kariranoj zimskoj jakni.

Samo koji trenutak kasnije za šankom su ostali jedino još Voren Hog, Terens i Fej Karlin, kao i još četvorica Hofmanovih revolveraša.

Hog je i ovoga puta začudujuće brzo uspeo da povрати svoj unutrašnji mir. Oko usana mu je odjednom zaigrao ciničan osmeh.

— Zaista bi bilo bolje za tebe da si ostao u Cilako kanjonu, Sejne — procedio je on ledenim glasom, dok su mu se rašireni prsti nalazili iznad izrezbarene drske njegove pucaljke.

U tom trenutku je sve počelo da se odvija munjevitom brzinom. Najpre je barmen poleteo nekoliko koraka u pravcu šanka, pošto ga je Sved Galager strahovito podbo svojim karabinom. Istovremeno se u vratima iza barmenovih leđa pojavilo bradato Galagerovo lice.

Zbunjenost koja je nastala među Hofmanovim revolverašima je iskoristio. Dok Karlin da povuče svoju kćerku u stranu, mi i da ujedno iz džepa izvuče skriveni džepni „derindžer“.

Gotovo istovremeno su se otvorila i vrata u dnu saluna kroz koja je uleteo stari Grenvil Kuper i odučnim glasom prosiktao:

— Da se niko nije mrdnuo sa mesta, ako mu je život miao!

To kao da je bio znak za Hoga da pokuša nemoguće.

Pokazalo se da je Voren Hog zaista bio vraški brz, tako da su se dva pucnja stopila u jedan. Šejn je osetio fijuk vrelog olova koje mu je prolelelo pored levog uha, dok se Voren Hog trenutak kasnije, sa izrazom neskrivenog čuđenja na licu, presamitio i nemoćno sručio na pod.

Nastojeći da iskoristi nastalu situaciju, još jedan Hofmanov revolveraš je potegao svoju pucaljku. Međutim, pre nego što je mogao da njome nanese bilo kakvo zlo, na njegovu glavu se obrušio kundak Kuperove lovačke puške, koji ga je poslao u carstvo snova.

Zatim je u salunu zavladao opšti tajac.

Ostali Hofmanovi revolveraši su bili podigli ruke uvis sve-sni da bi ih Grenvil Kuper i Sved Galager svojim moćnim lovačkim puškama naprosto razneli, ukoliko bi bilo šta pokušali.

— Svi ste uhapšeni! — uzviknuo je Šejn odlučnim glasom. — Hajde, ljudi, pokupite njihove pucaljke!

Još uvek pomalo neodlučni, nekolicina prisutnih su na kraju ipak prišli Hofmanovim ubicama i razoružali ih.

Povikavši Galagera ustranu ejn ga je tiho upitao:

— Jesi li video Lema Hardija u hotelu?

Galager klimnu glavom.

— Izlazio je upravo iz kuhinje, kada sam se ja pojavio. U prolazu sam mu rekao da bi bilo bolje da se skloni u hotel, ako ne želi da i njega slučajno zakači koji zalutali metak.

U tom trenutku su se po Šejnovoju glavi vrzmale najrazličiti-tije misli. Osećao je da u celoj ovoj priči oko Milta Hofmana, odnosno Ledvila Džeka Kastera nešto nije u redu, ali još uvek

nije ni sam znao šta. A možda je i bio samo i suviše umoran da bi iz svega mogao da izvuče prave zaključke?

— Sada idemo da obesimo Milta Hofmana! — uzviknuo je neki slabašni čovečuljak.

Šejn ga začuđeno pogleda.

— To je Darhem — promrmrljao je Galager. — Njemu je Hofman na onako svirep način oteo najveću štalu u gradu.

— Neće biti nikakvog vešanja, ljudi! — uzviknuo je Šejn nepokolebljivo, još pre nego što je rulja željna linča podigla svoj glas. — Ako već hoćete nešto da učinite, onda se pobrinite da pronađete sigurno mesto, gde bismo mogli da zatvorimo Hofmanove revolveraše.

Nakon što je Galageru i Kuperu dao znak da pođu sa njim, Šejn je jednom od preplašenih revolveraša poturio cev „remingtona“ pod nos i upitao:

— Koliko ljudi se još nalazi u Hofmanovoj kući?

— Osim Pirsona još dvojica.

Klimnuvši Svedu Galageru i Grenvilu Kuperu glavom, Šejn je krenuo prema izlazu iz saluna.

Kada su se sva trojica našli napolju na verandi, Šejnu se na trenutak učinilo kao da je negde začuo prigušen prasak revolvera.

Možda sam od umora počeo već i da haluciniram, pitao se Šejn.

Odmah zatim su se koračajući ćutke jedan pored drugog uputili prema velikoj kući na padini izvan grada. Prozor na prvom spratu je i dalje bio osvetljen.

Iza njihovih leđa iznenada se začuo glas Lema Hardija.

— Hej, Šejne! Čekajte, idem i ja sa vama!

— A gde ste bili do sada? — upitao je Šejn.

— Motrio sam na Hofmanovu kuću da vas Pirson i ostali Hofmanovi ljudi ne bi kojim slučajem neprijatno iznenadili.

Šejn klimnu glavom.

— U redu, Hardi. Pođite sa nama, ali nemojte smetnuti sa uma da ja ovde komandujem. Jesmo li se razumeli?

— Mislim da je došlo krajnje vreme da neko već jednom stane na put tom prokletom Miltu Hofmanu — procedio je Hardi. — Jutros je Hog bio kod Fej sa namerom da je ubedi da „Vajt bafalo“ prepusti Hofmanu.

Ne odgovorivši ništa na ove Hardijeve reči, Šejn se okrenuo i koji korak ispred ostalih krenuo prema Hofmanovoj kući.

XIV

Tišinu noći je prekinula zaglušujuća grmljavina Galagerovog „šarps“ karabina, kada je jednim jedinim metkom razneo bravu na ulaznim vratima Hofmanove kuće.

Odmah zatim ih je Šejn udarcem noge širom otvorio, na-

kon čega su se svi zajedno našli u neprozirnoj tami ogromnog ulaznog hola.

Odjednom su se otvorila neka vrata u kojima je Šejn ugledao prestravljeno lice jednog od Hofmanovih gorila.

Iza Šejnovih leđa je odjednom odjeknuo pucanj iz Hardijevog „kolta“ nakon čega se gorila nemoćno sklijokao na pod. A onda je Lem Hardi jurnuo kroz vrata na kojima se revolveraš maločas pojavio. Još pre nego što je Šejn uspeo da ga zaustavi, Hardijeva pucaljka počeo ponovo da bljuje vatru. Koji trenutak kasnije iz susedne prostorije je dopiralo jedino još nečije bolno krkljanje.

Kada je Šejn napokon uspeo da uhvati Hardija za mišicu i da ga povuče unazad, sve je već bilo gotovo.

— Onaj tamo je Pirson — procedio je Hardi pokazujući prema zgrčenom telu jednog od dvojice revolveraša, koji su sa pucalkama u rukama ležali na podu. — Siguran sam da bi nas hladnokrvno upucao samo da smo mu za to pružili priliku.

Šejn ga besno ošinu pogledom.

Možda je Hardi i bio u pravu. Možda je čovek Pirsona zaista mogao da zaustavi jedino metkom, ali mu se način na koji je kockar postupao ipak nije dopadao.

Munjevito se okrenuvši Šejn je rekao Grenvilu Kuperu: — Ti ostani sa Hardijem ovde dole, Kuperu. Ja i Sved ćemo gore sami potražiti Hofmana.

Na Šejnovo iznenađenje Hardi nije čak ni pokušao da se usprotivi.

Kada su se popeli gore na sprat, naišli su na zaključana vrata Hofmanove sobe. Kroz sitne otvore koje je pre nekoliko dana načinila Šejnova sačmarica dopirala je prigušena svetlost.

Ne oklevajući ni časa, Šejn je čizmom razvalio bravu i sa „remingtonom“ u ruci uleteo unutra.

Ispostavilo se, međutim, da nije bilo potrebe da ga upotrebi, pošto je prvo što je ugledao bilo Hofmanovo beživotno telo. Glava mu je ležala na pisaćem stolu, dok je u desnoj ruci i dalje držao mali pozlaćeni „kolt“. Iz male rane na slepoočnici mu se slivao tanak mlaz krvi.

Tiho opsovavši, Šejn je prišao vratima koja su vodila u Hofmanovu spavaću sobu. Pošto su zavese bile navučene, u njoj je vladala gotovo neprozirna tama, tako da je Šejn kresnuo šibicu i njenim plamenom upalio petrolejsku lampu, koju je ugledao na sefu.

Pošto je teški čelični sef bio zaključan, Šejn se vratio u Hofmanovu radnu sobu.

Na Galagerovom surovom licu ogledao se izraz neskrivenog zadovoljstva.

— Očigledno je bio svestan da mu nema spasa i da će sigurno završiti na vešalima, tako da je sam sebi presudio — rekao je Galager.

Šejn na ovo nije ništa rekao, iako je i dalje duboko u sebi osećao da nije sve onako jednostavno, kao što izgleda.

Da bi konačno jednom zauvek rešio dilemu da li je Milt

Hofman bio zaista ozloglašeni Ledvil Džek, Šejn mu je iz džepa izvukao ključ od sefa i sa njim u rukama ponovo otišao u susjednu prostoriju.

Sved Galager je ćutke krenuo za njim.

Cim je otvorio sef, Šejn je video da se ovoga puta u njemu nalazilo mnogo više stvari, nego što je to bio slučaj pre tri dana.

Tako je između ostalog našao podebelu kovertu za koju je bio siguran da se prilikom njegove prve posete Hofmanovoj kući nije tu nalazila.

Još pre nego što je otvorio kovertu, Šejn je naslućivao šta će u njoj pronaći. I zaista, bile su to akcije neke kompanije iz Ledvila u državi Kolorado, kojoj su pripadali mnogobrojni rudnici zlata i srebra. Te akcije su svojevremeno nestale zajedno sa Ledvilom Džekom i od tada nisu puštane u promet, iako su imale ogromnu vrednost.

I pored toga što je ovde bio samo deo tih akcija, to je ipak trebalo da bude dovoljan dokaz da su Ledvil Džek i Milt Hofman bili jedna te ista osoba.

Nakon posete Hofmanovoj kući Šejn, Hardi, Galager i Kuper su se vratili u „Vajt bafalo” gde je Galager stavio nekolicini stanovnika Kor de Alena u zadatak da se pobrinu za trojicu poginulih u Hofmanovoj kući.

Pre nego što su krenuli nazad, Šejn je ponovo zaključao sef dok je sa sobom poneo jedino kovertu sa akcijama.

I pored leđene hladnoće koja se uvlačila u kosti, glavna ulica je bila naprosto zakrčena mnoštvom znatiželjnika, koji su obučeni u krznene ogrtače, stajali u manjim grupicama živo raspravljajući o događajima ove noći.

— Više ne postoji nikakva bojazan da bi taj prokleti debeljko mogao da ti preotme salun, Fej — rekao je Lem Hardi nežno je zagrlivši.

Sitne sivkaste oči Doka Karlina ljutito zasvetlucaše.

Nakon što im se i sam pridružio za šankom, Šejn je stavio kovertu pred Hardija.

— Šta je to? — upitao je on.

— Ja sam mislio da vi već znate šta je unutra, Hardi — procedio je Šejn ledenim glasom.

— Odakle bih ja to mogao da znam? — odvratio je Hardi, čije se lepuškasto lice odjednom smračilo.

— Zato što ste vi stavili kovertu u Hofmanov sef.

U salunu odjednom nastade mukla tišina. Jedino je sa ulice i dalje dopirao žagor okupljenog sveta.

Lem Hardi je svojim tamnim ledenim očima tupo zurio u Šejna.

— Šta sve ovo treba da znači, Lem? — upitala je Fej Karlin.

Šejn ni na trenutak nije skidao pogled sa Lema Hardija, pošto je znao da će prerusenog kockara sigurno uskoro izdati strpljenje.

Da je Šejn bio u pravu, pokazalo se nešto malo kasnije. Najpre su Hardijeve oči ljutito sevnule da bi mu odmah zauzim ručke munjevito poletele prema srebrnim „kolfovima“. Gotovo istovremeno je i Šejn potegao svoj „remington“. Bacivši se instinktivno u levu stranu, Šejn je povukao obarač. Bio je za desetak sekunde brži, tako da je metak iz njegovog revólvera pogodio Hardija u levu stranu grudnog koša. Zateturalavši se unazad, Lem Hardi je pre nego što je pao uspeo još da povuče ova okidača, no meci su završili u drvenom podu ispred njegovih nogu.

— Ostanite napolju, ljudi! — uzviknuo je Galager, kada su prvi znatiželjnici privučeni pucnjavom počeli sa ulice da hrie u salun. — Idite svojim kućama, a sutra ćete onda saznati šta se desilo!

Fej Karlin je za to vreme klečala pored smrtno ranjenog Lema Hardija. Njene zelenkaste oči počеше da se pune suzama.

— Sta sve ovo treba da znači, Sejne? — upitao je Terens Karlin uperivši prstom u omot koji je i dalje ležao na šanku.

Šejn mu je u kratkim crtama ispričao priču o Ledvilu Džeku Kasteru.

— Još kada sam prvi put ugledao Milta Hofmana, bio sam siguran da on nije Ledvil Džek. Milt Hofman je bio najobičnija marioneta ili bolje rečeno neka vrsta pokretnog paravana za pravog Ledvila Džeka Kastera. Kada sam pre tri dana naterao Hofmana da mi otvori sef, omot sa akcijama se nije nalazio u njemu. A kada se Sved Galager danas odjednom pojavio u hotelu, Lem Hardi je znao da je došlo vreme da ukloni Hofmana. Zato je munjevito otrčao do njegove kuće, prosvirao mu lobanju i sve ostavio tako da izgleda kao da je Milt Hofman izvršio samoubistvo. Pirsona je kasnije takođe uklonio, pošto je ovaj najverovatnije znao njegov pravi identitet.

Tu je Šejn na trenutak prekinuo svoju priču. Onda je, zagledavši se u Fej Karlin, dodao: — Siguran sam da je navodni Lem Hardi i ovde u ovoj kući imao svoj sef, zar ne, mis Karlin?

Fej Karlin je ćutke klimnula glavom, nakon čega je raspočela Hardijevu košulju i sa lančića koji mu je visio oko vrata, skinula mali ključić.

— Sef se nalazi gore u mojoj sobi — prošaputala je ona jedva čujnim glasom.

Šejn je bio siguran da će u njemu pronaći dokaze koji će potvrditi njegovu sumnju da je Lem Hardi u stvari bio Ledvil Džek.

Rešen da se najpre odmori, pa da se tek onda pozabavi Hardijevim trezorom, Šejn je strpao ključ u džep i rekao Kuperu i Galageru: — Hajde, idemo do Sejdža, jer sigurno već puca od znatiželje da sazna šta se sve dogodilo.

— Ali, zar nećeš prvo da pogledaš šta se u sefu nalazi? — upitao je Kuper.

— Za to imamo i sutra dovoljno vremena — odvratio je Šejn nakon čega se umornim korakom uputio prema izlazu iz saluna.

Glavna ulica je bila do te mere zakrčena svetom da su samo teškom mukom uspeli da se probiju do kuće Doka Karlina.

— Dakle? — upitao je Sejdž Milam još uvek slabašnim glasom, kada su se napokon svi zajedno našli u Dokovoj kući.

Nakon što mu je detaljno opisao ceo tok događaja i to od trenutka kada su ga ostavili samog sa Ejmi i sa svezanim Klajdom Kempbelom, Šejn je na kraju još dodao:

— A sada mi konačno reci, da li si ti bio taj koji je poslao telegram Bertu Everliju?

Tiho se nacerivši Sejdž Milam klimnu glavom.

— Ali zašto ga onda do đavola nisi potpisao svojim, već inicijalima Kliforda Dana?

— Ali to i jesu moji vlastiti inicijali, Šejne — odvratio je Sejdž Milam. — Budi siguran da je Bertu Everliju odmah bilo jasno ko mu je poslao telegram, pošto je on bio jedan od retkih koji znaju da me pripadnici plemena moje majke zovu Kreja Dog.

Šejn lagano klimnu glavom.

Hteo je još da upita Milama gde su on i Sved Galager sahranili Berta Everlija, no onda je odjednom osetio kako mu se oči sklapaju.

— Sutra ćemo nastaviti naš razgovor, Sejdže. Sada idem u hotel da se napokon dobro naspavam — promrmlijao je Šejn.

Ne obazirući se na prekorne poglede svoga dede, Ejmi Kuiper je uhvatila Šejna pod ruku rešena da pođe sa njim.

I pored toga što je i ona bila iscrpljena, bila je više nego sigurna da će oboje zaboraviti na umor čim se sklupčani jedno pored drugog budu našli u krevetu...

— K R A J —

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

ŠTA STE TI.
IMALI HAM-
LET RADILI
DANAS?

MA, NIŠTA POSEB-
NO. VODIO SAM
GA NA POSAO.

BAŠ LEPO...
TAKO SE
DECA UČE.

KEVO! DAJ NATOČI
JEDNU ČAŠU
PIVA!

DICK BROWNE 10-28

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

★ **western romani** ★

SVAKOG 16. U MESECU

SVAKOG 7. U MESECU

